

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXVII. évfolyam

2023. Úrnapja

Ima

Üdvözlégy, örökké áldott légy,
az Oltáriszentségben jelenlévő
isteni Fölség!

Isten és ember, Krisztus Jézus,
minden áldás élő kútfeje,
mennyei és földi Ura, Istene.

Kit az angyalok,
mint odafenn az egekben,
úgy imádlak az Oltáriszentségben.
Én is, méltatlan teremtményed,
leborulva imádom szent Fölségedet,
és teljes szívemből hálát adok neked,
hogy te, mennyei Fölség,
lelkünk eledelére önmagadat adtad
az Oltáriszentségben.

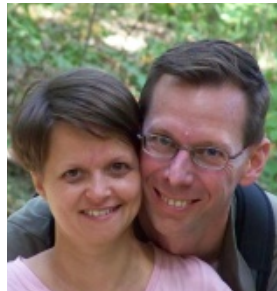
Kérlek, Uram, ne vegyelek soha
ítéletemre, hanem az üdvösség e
szentsége legyen nekem is
üdvösségemre. Ámen.

Beköszöntő

Az utóbbi időszak legkiemelkedőbb eseménye Ferenc pápa látogatása volt. Fantasztikus volt érezni, hogy pár napig Magyarországon mindenki erre figyelt: a sajtóban, a közösségi médiában rengeteg hír és bejegyzés foglalkozott vele. Ferenc pápa személye óriási hatással volt hívókra és nem hívókra egyaránt. Egyik nem hívó szomszédunk például – akiért egyébként rendszeresen imádkozunk – úgy döntött, hogy csatlakozik a Forráspont önkénteseihez.

Többen elemezték azóta, hogy vajon minek köszönhető, hogy ez a fehér ruhás, mosolygós, idős bácsi ilyen nagy hatással van az emberekre. A pápalátogatás rendezvényein a kordonok mellett sok résztvevő azért küzdött, hogy csak egy távoli fotót készíthessen róla, vagy egy pillanatra megérinthesse őt. Minek szól ez a nagy érdeklődés? A történelmi eseménynek, és a várhatóan többé meg nem ismétlődő alkalomnak? Úgy gondolom, hogy ennél többről van szó. Ferenc pápa vonzereje abból fakad, akit szolgál: Jézusból.

Jézus teszi ilyen szeretettelivé, mindenki felé nyitottá és élettélivé nemcsak a pápát, de bárkit, aki odaadja neki magát. Töltekezz Jézussal, szívd magadba az ő életet adó szeretetét, hogy te is így tudj sugározni őt mindenfelé!

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Az Úr napja

Zoli atya

7

Én vagyok az ajtó

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

9

Tizenegyezer emmauszi tanítvány találkozása Ferenc pápával az Arénában

Czikkelyné Ágh Nóra

14

Egy kézfogás – és ami mögötte van

Kiss István

16

Önkéntesként a Forrásponton

Gaál Bendegúz

18

Találkozás Ferenc pápával a Rózsák terén

Csabai Zsuzsi

21

Don Bosco-s diákok „élménymorzsái”

Góbi Péter, Sipos Fruzsina és Tamara,
Varjú Boldizsár, Fekete Zsófia, Góbi Zsófia,
Bara-Szabadi Balázs, Kohut Mihály, Kincses Lili,
Kovács Orsolya, Farkas Emma, Major Lilla,
Gerse Bálint

24

Pápai mise

Borbélyné Bató Margit

26

Kedvelem a pápa humorát

Medgyessy Ferenc

29

Az életszentség útján Albertfalván

Füstös Mária 1951-2003

Fejes Imre

32

A hatalom megtérése

Szóts Miklós

36

Csak az Isten

Molnár Cecília

38

Megcsináltuk!

Kovács-Rokolya Boglárka,
Szabó-Temesi Ágnes,
Merza Domonkos, Bogyai Virág,
Selmeci Viktor, Király György,
Bunyikné Kijác Krisztina, Komoróczy András,
Csincsák Árpád, Felber Zsófia

44

Isten dicsősége

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó),
Móder Attila, Móder Judit, Ágh Edit és Józsi

46

Közösségépítő kertrendezés

Schwarczkopf Bálint

48

Napestig

Bauer Luca

50

Randevú a Szentlélekkel

Schwarczkopf Bálint

51

Miért jó ministrálni?

Gaál Bendegúz, Schwarczkopf Bálint

54

Az AKTK tavaszi hírei

Kiss István

56

Kamasz lelkipraktör Péliföldszentkereszt

Szabó Kornélia

60

Interjú Medgyessy Zsuzsi csapatparancsnokkal

Doroszlai Bernadett és Hamada Gabriella

62

Csodás képeslap

Kovács-Rokolya Boglárka

64

Gyereksarok

Kovács-Rokolya Boglárka

66

Plébániánk programjai

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gábel Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Borbélyné Bató Margit, Fejes Miklós, Gábel Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Szakácsné Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Kiss István, www.pixabay.com,
www.cathopic.com, www.unsplash.com,
Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba

2023. szeptember 3-ig

várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Az ünnep üzenete

Az Úr napja

Egy szál gyufa. Egy aprócska tűz. Ennyi mindig kell, hogy megtalálja, begyűjtsa azt a gyertyát, vagy bármi éghetőt, ami a napunkban az Úrnak a jelenléte. Úr napja nem csak az ünnep, hanem a mindennap. Az Úr napja jelen van, az Úr napja közel van!

Oda szeretnék most Veletek eljutni itt az elmélkedésben ezzel a gyufás hasonlattal, hogy mindig legyen a kezeitekben valami apró, piciny, tüzes, erős, amiből valami nagy lehet, s ami tényleg meg tudja nektek mutatni a mindennapjaink jelentőségét. Ezt a kezedben tartod. Legyen ez egy saját imádságod, az evangéliumnak egy szakasza, valami „bármi”, amit kapsz, amit vállalsz, amit hallasz és nem nyom agyon, nem jelentkezik teherként, hanem segít. Az Úr Krisztus a mindennapjainkat szenteli meg jelenlétével. Szinte kiszökik a vasárnapból, mint ahogy otthagyja az üres sírt, és nagyon szelíd módon, elbújva a dolgok ráncaiba átszentel, átfőrmál mindent.

Semmiképpen sem szeretném, hogy úgy érezd, neked kell felfedezned, hogy Ő hova búj.

S ha már a bújócskánál tartunk, inkább olyan Ő, mint az a lelkes kisgyerek a játék közben, aki még mielőtt megtalálták volna, kacagva odakiált feléd: *„Itt vagyok!”*

Ilyen az Úr napja! Még ha gondokkal, vagy feladatokkal teli is, ehhez a játékhoz tudnám hasonlítani, nomen est omen, ahogy kezdtük. S az se szégyen, hogyha csak egy-egy fél pillanatra fedezed fel ezt. Neki elég! S már ennyivel is mindenre képes!

Többet akarok, talán napról napra többet, de hogyha tetszik neked ez a játék Vele, akkor ez a több a kedvedben és a hozzáállásodban fog jelentkezni. Nem titok, hogy afelé mutat ez az eredmény, hogy egyre többet vagy az Úr napján. És itt most játszánék egy kicsit a szavakkal: az Úr „napján”. Eszembe jut most Pilinszky: *„Látja Isten, hogy állok a napon”*. Maradjunk kicsit ennél a képnél. Az „Úr napja szempontjából” mindegy, hogy te jársz, kelsz, ülsz, vagy fekszel, vagy dolgozol. Ott van fölötted. De akkor hogy búj el? Hát igazából sehogy. Emlékeztek még a kacagó kisgyerekekre, aki felkiált: *„Itt vagyok!”*

Zoli atya

Ferenc pápa

Mindnyájunkat megmozgatott Ferenc pápa budapesti látogatása. Hatással volt hívőkre és nem hívőkre, lelkesedőkre és közömbösökre egyaránt. A következő oldalakon testvéreink különböző szemszögekből megélt élményeit olvashatjátok a pápalátogatás kapcsán.

Egy negyedikes Don Bosco-s kislány írta róla: „Tudom, hogy Ferenc pápa nem Jézus, de én úgy tekintek rá, mintha ő lenne.” Igen, Ferenc pápa Jézust hozta el közénk, vele Jézus érkezett meg Magyarországra, azokhoz is, akik eddig zárva tartották előtte a szívüket.

Én vagyok az ajtó

„Azért jöttem, hogy életük legyen és bőségben legyen.” (Jn 10,9-10).

Bevallom, a Szentatya érkezése, az Őrá való várakozás nem egy hosszú folyamat volt a lelkemben, mint ahogy az Eucharisztikus Kongresszusra készültünk. A húsvét öröme, és más családi események mindent elhomályosítottak. Majd egyszer csak arra ocsúdtam fel, hogy itt a pápalátogatás hétvégéje.

Az utolsó hét már várakozással teli, izgatott napokkal telt. Elgondolkodtam azon, hogy igazából miért várom a Szentatya magyarországi látogatását. Többrétegű választ fogalmaztam meg magamban.

- A Ferenc pápával való találkozás felpezsdíti lelki életemet, a találkozás Egyházunk földi helytartójával különleges kegyelmet közvetít számomra, amit majd megoszthatok a környezetemmel.
- Bízom benne, hogy magyar népünket egységesíti, egy akolba terelget, megerősíti az emberek lelkében a keresztény gyökereket, és az ahhoz való ragaszkodást.
- Remélem, ez a látogatás elősegíti a békét, az európai népek megértését, erkölcsi felemelkedését.

Érdemes ezen elgondolkodni, még utólag sem késő!

Viszont, most már napokkal e kegyelmi hétvége után, visszatekintve az eseményekre tökéletesen felépített egységgé áll össze a pápalátogatás. Kezdve azzal, hogy elsőként az egyházi rendben szolgáló testvéreivel, illetve a lelkipásztori segítőkkel találkozott. Másnap a betegeteket, sérülteket, menekülteket, hajléktalanokat, majd a fiatalok lelkes sokaságát erősítette meg, és biztosította őket szeretetéről, értük mondott imádságáról. A koronát a vasárnapi szentmise tette rá az eseménysorozatra. Jópásztor vasárnapja volt. A háromnapos küldetése erről tett tanúságot:

Ő az Egyház jó pásztora, aki jézusi lelkülettel érkezett, lehajol a legeltesettebbekhez, főlemeli őket, személyesen szól minden emberhez.

Ferenc pápa fő mondanivalója az evangelizálás fontossága, amit nem felülről hatalmaskodva, hanem alázattal személyre szabottan kell megtennünk. Jézus mindannyiunkat hív, lépünk be kapuján, merítsünk erőt, gazdagodjunk kegyelmeiből, majd

visszaküld a kapun keresztül, hogy hirdessük irgalmas szeretetét mindenkinek, akivel találkozunk. A meghívás-küldetés folyamatos dinamikáját hirdette meg.

„... aki rajtam keresztül megy be, az üdvözülni, ki- és bejár, s legelőre talál.”

(Jn 10,9)

Ferenc pápa a mondanivalóját cselekedeteivel hitelesítette. Hozzánk, magyarokhoz érkezett, jól felkészült történelmünkben, jól ismeri szentjeinket. Igehirdetését a magyar élethelyzethez igazította.

Majd minden előzetes protokollt félredobva „besétált” a hívek közé áldást osztani, beszélgetni, jobban megismerni bennünket. Ő volt a legkisebb közöttük, mivel betegsége tolószékbe kényszerítette. Mindenkre fel kellett néznie. Akkor szállt ki székből minden fájdalmát leküzdve, amikor a legbetegbekhez, legnyomorultabbakhoz ért, hogy kézfogással, személyes áldással kedveskedjen nekik. A kicsi gyermekek, illetve várandós édesanyák megtapasztalhatták Jézus hozzáállását: „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket!”

Erre a krisztusi és Szent Ferenc-i lelkületre a magyarok evangéliumi gondolattal válaszoltak: *„Ha csak a ruhája szegélyét érintem is, meggyógyulok.”* (Mt 9,21)

De mindenki, aki csak látta, hallotta őt, akár kivetítőn a helyszínen, akár a

tv-ben, akár hívő, akár nem, egyértelműen a kegyelem áradásaként beszél főpásztorunk látogatásáról. És ami még csodálatos, hogy ő maga is így emlékezik meg rólunk.

A pénteki találkozásról hazamenet a villamoson együtt utaztam régi tanítványom szüleivel, akik elmondták, hogy Ferkos – tavaly szentelték papá – nemcsak a rózsafüzér imát vezette, de az előkészületekben is jócskán kivette részét. A tanúságtételek szövegét fordította és továbbította Rómába, ugyanígy a pápa beszédeit is. A különböző liturgiákból is aktívan kivette a részét időt, s energiát nem kímélve.

Számomra külön boldogság, és egy csipetnyi büszkeség, hogy egyik tanítványom a Szentatya körül serteptél immáron másodszor, egy másik pedig a Hír TV-ben beszél a pápalátogatás fontosságáról.

Fontos azon is elmélkedni, hogy milyen ajándékokat hozott a látogatás. Mennyire felel meg elvárásunknak? Úgy gondolom, hogy ezek a gyümölcsök lassan, folyamatosan érnek be. Hagyjuk, hogy beérjenek! Legyünk nyitottak a Lélek áradására!

Isten áldja meg Szentatyánkat, hogy élete legyen és bőségben legyen! Mi magyarok pedig sokáig töltekezzünk Isten kegyelméből, és hirdessük jósgát!

Mickó

Tizenegyezer emmauszi tanítvány találkozása Ferenc pápával a Budapest Arénában

Kép: Magyar Kurír

A mikor jelentkeztem testvéremmel, Pankával kísérornek a pápalátogatásra, nem igazán gondolkodtam el a jelentőségén, inkább csak arra gondoltam, hogy talán ennyivel tudok segíteni a plébániai szervezőknek és a szülőknek, hogy ne aggódjanak azon, kivel és hogyan jutnak el a fiatalok az Arénába. Aztán ahogy közeledett a látogatás és az életemben egyre inkább nehezebbé, sűrűbbé vált minden, valamiért elkezdtem kapaszkodni ebbe a lehetőségbe és azt vettem észre magamon, hogy számolom vissza a napokat. Amikor pedig világossá vált számomra, hogy én nem pusztán kísérő akarok lenni, hanem ugyanúgy meghívott fiatal, az a pénteki spontán találkozáskor dőlt el. Kollégámmal éppen madarakat próbáltunk gyűrizni a MOM park melletti kertben, amikor azt vettük észre, hogy a Jagelló utat teljes hosszában

lezárják, rengeteg rendőr érkezik és az emberek mint élő sorfal egyre csak gyűlnek az út szélén. A feszült várakozásba (még a cinegék sem jöttek oda a csalogatásunkra, ők is érezték, hogy itt valami fontosabb dolog van készülöben) aztán egyszer csak megérkezett rengeteg nagy fekete autó és egy kis fehér Fiat, benne a mosolygó, ablakon az utcára kiintegető Ferenc pápával. Másodperc tört részéig láthattuk őt csak, de jelenléte még így is érezhető volt, valami ettől a perctől kezdve más lett itt Budapesten.

Másnap, miután összegyűjtöttünk minden jelentkező fiatal, elindultunk az Arénába, ami kívülről most is úgy festett, mintha valami nagy koncert készülne: beengedőkapuk, rengeteg fiatal zászlókkal, cserkészek egyenruhában, vagy nagyobb közösségek egyforma pulóverben/pólóban.

Bent az Aréna viszont átváltozott egy hatalmas templommá, nagy felfüggesztett táblákra fényjátékkal hol égboltot, hol gótikus üvegablakot vetítettek, mindig hozzáigazítva az aktuális zenéhez vagy fellépőhöz. Az albertfalvi csapat szerencsés volt, szinte közvetlenül a színpad előtt ültünk, így nagyon jól láttuk és hallottuk a zenekart, akik még a 2019-es Forráspont idején alakultak, és a vendégfellépőket. Már ez a várakozás is nagyszerű volt, de a pápa belépése egyszerűen hihetetlen volt. Pankával a kivetítő alapján próbáltuk kitalálni, vajon melyik ajtón hozzák be őt, de nem maradtunk sokáig válasz nélkül. Egyszer csak az egész Aréna felbolydult és minden szektorból szaladtak a fiatalok a kordonok mellé. Nem tudom, vajon más ember megérkezése is kiváltana-e ilyen reakciót belőlük, de hihetetlen volt látni, hogyan igyekszik mindenki egy fényképet

csinálni, egy kézfogást vagy mosolyt elcsípni a Szentatyától. Minden tisztelem a biztonsági embereké, akik töretlenül kísérték előre a pápát, és mint Mózes a tengert, próbálták szétválasztani a tömeget, hogy eljussanak a színpadig. Utolsó körben Ferenc pápa kiszállt a kis autóból, hogy találkozzon és kezet fogjon a Pető Intézet gyerekeivel is a legelső szektorban. Már az is önmagában nagyon megható gesztus volt, ahogy lassan sétált a gyerekek előtt és igyekezett mindenkivel kezet fogni, vagy csak a kezüket-lábukat megsimogatni, de aztán megállt egy zöld pólós kisfiú előtt. Fordult a kamera és akkor egy pillanat alatt megjelentek az első könnyek a szememben, mert ott állt Matyi – mögötte Anikóval – és ugyanazzal a természetes mosollyal, ahogy a templomban szokott minisztválni, kezet fogott a pápával. Nehéz leírni, számomra mennyi minden sűrűsödött össze ebbe a kézfogásba. Remélem, Matyit elkíséri ez az élmény egy életen át, mert én valahányszor ránézek a fényképre, mindig az isteni gondviselés jut eszembe.

A fiatalok tanúságtételei és a köszöntő után következett Ferenc pápa beszéde. Nagyon sok bátorító, felemelő, mégis humoros üzenetet hozott nekünk a Szentatya, nem kis feladat elé állítva szegény tolmácsot, aki az írott szövegtől sokszor eltérő, spontán üzeneteket próbálta fordítani.

Kép: ferenc2023.hu

Hihetetlen volt látni, hogyan alakult, formálódott egyfajta párbeszéd a tizenegyezer fiatal és a Szentatya között. Senki nem tartott fel táblát, hogy mikor kell tapsolni vagy nevetni vagy csendben lenni, mondatról mondatra hangolódunk össze. A pápa rendszeresen felnézett ránk és minden gesztusával éreztette velünk, hogy nem azért jött, hogy a katedráról prédikáljon, hanem üzenete van számunkra, és bátorítani akar minket. *„Jézus nem prédikál sokat, nem, hanem úton jár, együtt jár velünk az úton, az oldalunkon halad, közel hozzánk, ott van valamennyiünk mellett. Nem azt akarja, hogy tanítványai leckét ismételtető iskolások legyenek, hanem azt, hogy szabadok legyenek, úton járjanak, egy olyan Isten társai legyenek, aki meghallgat: meghallgatja szükségleteiket, és odafigyel álmaikra.”*

Természetesen a legnagyobb ovációt az váltotta ki, mikor a következőt hallhattuk tőle *„Jézus egyetértene egy közmondásokkal, remélem, hogy jól mondom: (magyarul) Aki mer, az nyer.”* Nagyon sok apró mondat és gondolat foglalkoztat engem azóta is a beszédéből, remélem sok hittanórán és kisközösségben fogják még feldolgozni. Nagyon fontos lenne, hogy minden fiatal elolvassa és szembesüljön vele, hogy életük azon szakaszában, amikor minden átalakul bennük és rengeteg út és döntés nehezíti meg a mindennapjaikat, egyet-

Kép: ferenc2023.hu

len dolog változatlan: *„Barátaim, ti mind értékesek vagytok Jézus számára, és számomra is! Ne feledjétek, hogy senki sem veheti át helyeteket a világ történelmében, az Egyház történelmében: senki sem veheti át helyeteket! Senki sem képes arra, amire csak ti vagytok képesek. Segítsünk egymásnak elhinni, hogy szeretnek bennünket, és értékesek vagyunk, hogy nagy dolgokra vagyunk teremtve. Imádkozzunk ezért, és bátorítsuk egymást ebben!”*

A beszéd végétével a pápa elköszönt a fiataloktól és az alkalom egy közös szentségimádással zárult. Az egész Aréna templommá vált, központban Jézussal. Én a szívemben még próbáltam feldolgozni a biztató szavakat, a nagyon fontos pápai üzeneteket és közben gyönyörködtem a hatalmas szentségtartóban kitett Oltáriszent-ségben. A szentségtartóból visszatük-röződő fényjáték nagyon különleges

hangulatot adott a közös imának. Ahogy tovább néztem, feltűnt, hogy a saját fénye mellett mintha apró kis pontok csillogtak volna rajta, amit először nem értettem, mi lehet. Aztán ahogy oldalra néztem, meglett a fény forrása: a fiatalok bekapcsolták a telefonjukon a zseblámpát és kezüket felemelve integettek ezekkel a fénypontokkal. De nem csak néhányan csinálták ezt, hanem az egész Aréna, a padlótól a plafonig. Érzékelték ezt a szervezők is és szépen lassan lekapcsoltak minden fényt és nem maradt más, mint a szentségtartó fénye és a gyerekek fényei, közben a zenekarral együtt énekeltük a *Meghívtál, hogy vízre lépjek* kezdetű dalt. „*Lélek add, hogy benned teljesen megbízzak, a vízen bátran veled járjak, bárhová hívsz, menjek! Vigyél tovább, mint a lábam tudna menni, taníts teljes hittel járni, jelenlétedben élni!*” Ekkor sikerült végre megértenem a számomra egyik legnagyobb rejtélyt, hogy hogyan lehet az ember Isten képmása. Sokáig nem tudtam összerakni, hogy hogyan is hasonlíthatnék én, a sokat bénázó, reggelente kócos, egyenes talajon is eleső ember a világmindenséget alkotó Istenre? És itt az Arénában, ebben a pillanatban összeállt a kép, hogy az egész nem más, mint egy fényjáték. Isten fénye megvilágít minden embert, aki felé fordítja a tekintetét, igen, még a lázadó, szüleire ajtót csapó kamaszt és a munkájában, magánéletében elakadó

fiatal felnőttet is, a mi kis fényünk, a kis imáink együtt összeállva pedig ott ragyognak a legnagyobb szentségen és a két fényt egy idő után már nem lehet különválasztani.

Az Arénából kilépve azóta úgy érzem, mintha folyamatosan lángolna a szívem, újra és újra próbálok felidézni minden bátorító mondatot és gondolatot, amikor csak szükségem van rá. Talán így érezhettek az emmauszi tanítványok is, mikor Jézust felismerték a kenyértörésben. Biztosan továbbra is voltak mindennapos gondjaik, életüknek eldöntendő kérdései, de volt egy élményük, amit már senki nem vehet el tőlük, egy találkozás, ami erőforrássá vált számukra. Számomra ilyen élmény volt ez a találkozás Jézussal és Ferenc pápával is.

A hazaúton pár kérdést feltettem Dorozslai Berninek, hogy ő, mint első számú célközönség, hogyan látta ezt a találkozást, ezt a nem mindennapi alkalmat.

1) Van olyan mondat Ferenc pápától, ami megfogott, ami úgy érzed, neked szólt ezen a találkozón?

Bár nem konkrétan a Papp László Arénában hangzott el Ferenc pápától a mondat, hanem egy videóban az ifjúsági találkozókról, de azt mondta: „*Mindig azt mondjuk, hogy fiatalok, Ti vagytok a jövő, de én azt mondom, fiatalok Ti a jelen vagytok.*” Számomra nagyon fontos lett ez a mondat, hihetetlen, mennyire hisz

bennünk a pápa, és általa Isten. Azóta is mindennap többször eszembe jut.

2) Ha te állhattál volna a színpadon, mit mondtál volna el tanúságtételként?

Szerintem valami olyat, ami inkább a fiatalokhoz is szól, mint csak a fiatalokról. Nekem mindegyik tanúságtétel kicsit ugyanolyan volt, pedig vannak a korosztályomban is többen olyanok, akik több keresést, küzdést és ráतालálást éltek meg a hit útján.

3) Hogyan érezted magad? Milyen érzés volt közel 11 ezer diákkal együtt énekelni, imádkozni?

Hogy őszinte legyek, elsírtam magam. Máig hihetetlen ez az élmény. A tanáraink sokszor mondják, hogy nincs remény a mai fiatalokban, de aznap ennek pontosan az ellentétét éreztem, hogy bennünk van a legtöbb

remény. Álomszerű volt, ahogy mindannyian együtt énekeltünk, köszöntöttük a Szentatyát, imádkoztunk. Az egyik legmeghatározóbb pillanat az volt számomra, amikor Ferenc pápa azt mondta, hogy gondolkozzunk a céljainkról és az egész Aréna azonnal elcsöndesedett. 11 ezer fiatal imádkozott egyszerre!

4) Hogyan látod, szívesen vennél még részt ilyen rendezvényen? Mint célközönség, hogyan értékelnéd ezt a találkozót? Volt, ami hiányzott, vagy amit máshogy kellene szerinted csinálni?

Eddig az összes Forrásponton sikerült részt vennem, így a jövőben is szeretnék mindig elmenni. Azt szeretem benne, hogy tényleg nekünk szól, és nem csak istenélmény, hanem közösségi élmény is.

Czikkelyné Ágh Nóra

Kép: ferenc2023.hu

Egy kézfogás – és ami mögötte van

Kép: Vatican Media

Egy kép pillanatok alatt ismertté vált Albertfalván. Egy kép, ami milliós megtekintést kapott Ferenc pápa és a Vatikán Instagram oldalán. Egy kép, amin a Szentatya megfogja egy albertfalvi kisfiút, Matyi kezét a Budapest Arénában.

Matyira ráadta anyukája a Pető Intézet logójával díszített pólóját és kerekesszékes társával ők képviselték az intézmény tanulóit a pódium előtti első sorban. A kép mellett a következő beírás szerepel: *„Jézus számára mindannyian értékesek vagyunk. Ne feledd, hogy senki sem foglalhatja el a helyedet az Egyház és a világ történelmében. Senki más nem teheti meg azt, amit csak te tehetsz meg. Segítsük hát egymást, hogy elhiggyük,*

hogyan szeretnek és értékesek vagyunk, hogy nagy dolgokra vagyunk teremtetve!”

Felmerült bennem a kérdés, hogy kinek szólnak ezek a bátorító szavak, és kinek szól ez a kézfogás? Valójában biztosan valamennyi fogyatékkal élő embertársunknak és az őket segítő szakembereknek, családtagoknak és civileknek is szól.

Matyi nem készült erre a találkozásra. Ő az elsőáldozásra készül, és azon a szombaton délelőtt volt az első gyónása. Ez tartotta őt lázban napok óta. A gyónás után pár órával pedig elkezdül egy hatalmas csarnokba, ahol egyszer csak megfogja a kezét a Szentatya. A SZENTATYA! (Az ilyen esetekre gondolhatott Zoli atya, ami-

kor egyik prédikációjában Jézus napjainkban bemutatott csodáit emlegette.) De tényleg csak ennek a szőke kisfiúnak a kezét fogja ezen a képen Ferenc pápa? Úgy gondolom, hogy nem. Ezzel az érintéssel nagyon sokunknak a kezét megfogta a Szentatya itt Albertfalván, és üzent is nekünk. Üzent az első szentáldozásra készülő fiataloknak, az őket felkészítő hitoktatóknak és papoknak: Jó úton jártok. Üzent a ministránsoknak és az őket terelgető vezetőiknek: Gyertek, szolgáljatok együtt az Úr asztalánál és ébredjen majd fel a vágy a hivatás iránt valamelyiketekben, ha elérkezik a megfelelő pillanat!

Üzent az albertfalvi családoknak: Jó úton jártok, ha gyermekeiteket keresztény szellemben nevelve megtapasztalhatjátok, hogy az Isten szeretete rajtuk keresztül hogyan árad ki.

És természetesen üzent mindenkinek:

„Segítsük hát egymást, hogy elhiggyük, hogy szeretnek és értékesek vagyunk, hogy nagy dolgokra vagyunk teremtvé!”

Kiss István

Három héttel e cikk írása előtt a *Magyar Kurír* cikkében olvastam, hogy Ferenc pápa látogatására önkénteseket keresnek. Sokat töprengtem, hogy tudom-e vállalni ezt a komoly szolgálatot, hiszen ez egy igen különleges és életre szóló élmény.

Mindenképpen szerettem volna részt venni a Papp László Budapest Sportarénában megrendezett Ifjúsági Forrásponton, ahova a Szentatya is ellátogatott. Az eseményen több mint 11 ezer fiatal vett részt.

Tavaly ősszel láttam az *Ignác - A lelkék lovagja* című musicalt az Erkel Színházban, ami a jezsuita rendalapító, Loyolai Szent Ignác életét mutatja be.

A darab még inkább arra ösztönzött, hogy ne csak ott legyek, hanem segítsen is a rendezvény lebonyolítását.

A Ferenc pápa látogatásához kapcsolódó önkéntességemben számomra az adta a legtöbbet, hogy fizikailag is közel kerülhettem a Szentatyához. Jó érzés volt tudni, hogy hasznos tagja vagyok a csapatnak. Szervezőként sok embert megismerhettem, köztük egy volt Don Bosco-s diákot, Tamást. Vele rengeteget beszélgettem, nagy tapasztalata van, hiszen szervezőként vett részt a NEK-en is (milyen kicsi a világ :D).

Külső terelőként a buszról leszálló csoportok mozgását koordináltuk. Élőláncba állva hallgattuk végig a pápa beszédét.

Megérintett, hogy anyanyelvünkön is megszólalt a Szentatya. Ez a magyarul elhangzott közmondás – „*Aki mer, az nyer*” – a mondandójának fontos elemét képezte. Ezen kívül kitért még a bűnbocsánat szentségére, amit valóban személyesen én is sokszor megtapasztalok. Megható volt, ahogy a betegeket megsimogatta, odament hozzájuk, ahogy Jézus is. A gitáros énekek illetve a tanúságtételek még inkább megmutatták számomra, milyen jó dolog kereszténynek lenni.

A végén kis virágbonbonokat osztogattunk Assisi Szent Ferenc idézetével. A résztvevők egy-egy ilyen kis ajándékot vihetek haza magukkal. 2013-ban, megválasztásakor a Szentatya a ferences rend megalapítójának tiszteletére és elveivel való azonosulása okán vette fel a Ferenc nevet.

„*Áldott légy, Uram, földanya-nővérünkért, ki fenntart és ellát minket, gyümölcsöket terem, színes virágokat és fűvet!*”

(Laudato SI’ – Ferenc pápa enciklikája)

Gaál Bendegúz

Kép: Magyar Kurír

Találkozás Ferenc pápával a Rózsák terén

Ferenc pápa április 28-30. közötti magyarországi apostoli látogatásának egyik helyszíne a Rózsák terei Árpád-házi Szent Erzsébet-templom volt. A Katolikus Karitásznak önkéntes munkatársaként vehettem részt ezen a találkozón, melyen a Szentatya menekültekkel, hajléktalanokkal, szegény-rászoruló emberekkel, és azokkal a szervezetekkel találkozott, akik rajtuk próbálnak segíteni, őket támogatják, például a Katolikus Karítással.

Nagyon hálás vagyok ezért a lehetőségért elsősorban Istennek és azok-

nak is, akik ezt lehetővé tették. Ha most visszagondolok az eseményre, minden olyan gördülékenyen, olajozottan ment. A szervezés is nagyon jó volt, de érezni lehetett, hogy nagyobb oltalom és gondviselés alatt áll ez a találkozás.

Nagyon korán kellett kelni, várakozni az utcán hidegben, pici esőben, röntgenkapun átmenni, szektorba helyezkedni és állni hosszú órákon át. De ez egyáltalán nem jelentett nehézséget, szinte észre se vettük. Tele volt a szívünk örömmel, reménnyel, szeretettel és pici izgalommal is.

Jó alkalom volt ez arra is, hogy karitászok munkatársak megbeszélgessek, hogy ki, hogy szolgál a saját plébániáján, hogyan oldják meg a feladatukat. Vidám, nevetős eszmecsere-k voltak, ám nagyon hasznosak.

Beálltunk a helyünkre a karitászok egyenruhánkban, és vártuk a Szentatya érkezését, mely igen hamar elérkezett. Kis fehér autóján begördült a térre, és nagyon közel haladt el mellettünk, leengedett ablakkal. Jól lehetett őt látni, rá lehetett nézni. Kedves, jóságos mosoly volt derűs, szelíd arcán és integetett. Békét hozó jelenlét volt.

A templomban egymás után következtek a remek köszöntő műsorok, tanúságtételek, melyet kivetítőn láthattunk a templomkertben.

Felemelőek voltak Ferenc pápa szavai, melyet hozzánk, segítőkhez intézett, tanított és egyben meg is köszönte a munkánkat, buzdított. Volt egy mondata, ami sokat jelentett nekem:

„Olyan Egyházra van szükségünk, amely folyékonyan beszél a tevékeny szeretet nyelvét, egy olyan egyetemes nyelvet, amelyet mindenki meghall és megért, még a legtávolabb állók is, még azok is, akik nem hisznek.”

A legfelemelőbb és meghittebb pillanat az volt számomra, amikor a szendrőládi roma zenészek énekeltek neki és elérkeztek egy áldást kérő dalhoz: „Áldjon meg téged az Úr”. A pápa sokszor kéri, hogy imádkozzunk érte, és amikor ezt a dalt énekelték a templomban neki, mi is, nagyon sokan felemeltük a kezeinket áldásra és kértük együtt a mennyei Atyát, áldja meg az egyházfőnket, aki most közöttünk van, ilyen nagyon közel hozzánk.

Szép és áhítatos pillanatok voltak. A Rózsák terei katolikus templomban jelen volt Jézus az Oltáriszentségben és a szívünkben, Egyházának első

embere ott ült a templomban, a papok, a hívek, a meghívottak és mindannyian imában vele voltunk. Minden és mindenki együtt, egy helyen volt egy pillanatra. Áldott pillanat volt, nagyon örömteli, szeretetteljes és megható. Könnyecseppek is csordultak. A szívünk együtt dobogott.

Egy gondolat suhant át bennem: „Krisztus titokzatos Teste”...

Az események tovább haladtak, Ferenc pápa folytatta programját. Mi mindannyian haza indultunk. Egy kis emléket is kaptunk az eseményről, amely egyébként felejthetetlen...

Csabai Zsuzsi

Kép: Magyar Kurír

Don Bosco-s diákok „élménymorzsaí”

Góbi Péter (7.a):

„Április 29-én, szombat délután a Magyar Szentek temploma hittanos közösségével indultam el a Papp László Sportarénába a Forráspont: Ferenc pápa Budapesten nevű rendezvényre. Néhány felvezető ének és beszéd után a Szentatya begurult a golfautójával a terembe, tett egy tiszteletkört, utána pedig elfoglalta a helyét a színpadon. Néhány fiatal felvázolta a pápának Istennel való találkozását, a pápa pedig ezekre a történetekre alapozta a saját beszédét. Az egész esemény nagyon tanulságos volt számomra. Az esemény pedig egy szentségimádással zárult.”

Sipos Fruzsina (7.b) és Sipos Tamara (5.b):

„Először néhány éve, Csíksomlyón vettünk részt pápai misén, így nem volt kérdés, hogy most – mikor Ferenc pápa Magyarországra látogat – szintén ott leszünk a szentmisén. Szerencsére ezt egy baráti családdal ejthettük meg. Sajnos a Kossuth térre nem juthattunk be, azonban a Szabadság téren óriás kivetítőn követhettük végig az eseményeket. Nagyon felemelő érzés volt, hogy azon a hatalmas téren a keresztények egy emberként imádkoztak, az pedig különösen megfogott, ahogy a Himnusz-nál mindenki lecsendesül és

Kép: Magyar Kurír

belemélyülve imádkozik. Ez a látogatás bennünk nagyon mély érzést és emléket hagyott.”

Varjú Boldizsár (6.a):

„A Szent Gellért-templom ministráns közösségével együtt az oltárhoz közeli szektorban sikerült helyet kapnunk. Igaz, hogy a családból nekem kellett a legkorábban felkelnem, de cserébe viszont testközelből láttam Ferenc pápát. Az egyházfő közvetlenül mellettem ment el a pápamobilal. Verőfényes napsütés, szép énekek, szívmelengető prédikáció, sok barátságos, hívó ember töltötte meg maradandó élménnyel a délelőtti met. Soha nem fogom elfelejteni.”

Fekete Zsófia (5.b):

„Nagyon sokat jelent a pápa látogatása. Az Eucharisztikus Kongresszuson is megtisztelt minket. Ez nagyon nagy kegyelem, hogy most is eljött. Mikor bevonult, jöttek elől a nagy Mercedesek, de ő egy Fiat 500-asban utazott – ebből is látszik a szerénysége. Arról is beszélt, hogy a telefon helyett inkább beszéljünk.”

Góbi Zsófia (5.b):

„Nagyon jó volt, hogy a pápa másodszor is ellátogatott hozzánk. Remek volt látni, hogy mennyire sok hívó ember van. Minden ember arra készült, hogy jön a pápa. Ez megváltoztatta egy kicsit a gondolkodásunkat.”

Bara-Szabadi Balázs (5.b):

„Reggel 6 órára már odaértünk. Ahogy telt az idő, úgy lettem egyre izgatottabb. A tesóm segítőként vett részt a rendezvényen. Amikor megérkezett a pápa, nagyon vert a szívem – felemelő érzés volt, hogy fél méterre haladt el előttem.”

Kohut Mihály (5.a):

„Három dolog van, amire biztosan emlékezni fogok: az első, amikor a pápa a *Hiszekegyet* magyarul kezdte el. A második, amikor a Szentatya magyarul azt mondta, hogy *Isten, áldd meg a magyart* (ezt a kongresszus zárómiséjén is mondta). A harmadik az volt, amikor a pápa az Országház alatti mélygarázból kihajtott és láttam élőben.”

Kincses Lili (4.c):

„Anyá vett nekem egy olyan zászlót, hogy *Pápa Magyarországon* – az még a mai napig megvan és amikor ránézek, mindig eszembe jut ez a csodálatos élmény.”

Kovács Orsolya (4.c):

„Tudom, hogy Ferenc pápa nem Jézus, de én úgy tekintek rá, mintha ő lenne.”

Farkas Emma (4.c):

„Nekem az tetszett a legjobban, hogy nagyon sokan ott voltunk, és ezzel is ki tudtuk mutatni Ferenc pápa iránti szeretetünket. Olyan jó volt élőben hallani a hangját.”

Major Lilla (4.c):

„... mikor megláttam, az öröm töltötte el a szívemet, még akkor is, ha csak a kivetítón láttam. Ez a nap felejthetetlen volt.”

Gerse Bálint (1.c):

„Aznapi nagyon korán keltünk. Fél hatkor villamossal indultunk a Szent Gellért Plébánia elől. A mise előtt sokat gyalogoltunk, várakoztunk. A legjobb az volt, amikor együtt énekeltünk és imádkoztunk a többi ministránssal. Nagyon örülök, hogy ennyire közel lehettem Ferenc pápához.”

Pápai mise

Kép: Magyar Kurír

1998. Budapest, Eszék utca

Keresztszüleimnél vendégeskedtünk nővéremmel. Misésbet játszottunk, az ő fiaik, Domi és Ferenc Ákos voltak a papok. Ha jól emlékszem, háztartási keksz volt az ostya, de minden más kellék (pl. misekönyv, kehely) nagyon aprólékosan, precízen volt kidolgozva.

2023. Budapest, Szabadság tér

Férjemmel és lányunkkal ülünk a Szabadság téren, nézzük a kivetítőt, ahol feltűnik az előző történet egyik szereplője, már Ferenc atyaként. Ugyanazzal a méltó komolysággal és felkészültséggel végzi a feladatát, mint 25 évvel ezelőtt.

Ettől még otthonosabban érzem magam. Közben alakul az egyik albertfalvi csoport körülöttünk - a családok közösségünk és öcsémek is ott ülnek mellettünk. Lánykánk szomorú, mert nem láthatja a pápát élőben, pedig nagyon korán kelt, de nem jutottunk már be a térre. Nézzük a kivetítőn a szentatyva érkezését, együtt imádkozunk, éneklünk a Kossuth téren lévőekkel.

„Veni Sancte Spiritus...” Ez az egyik legkedvesebb taizéi énekem, örömmel kapcsolódunk be a szentmise kezdetén. Tetszik, hogy a nagy részét magyarul hallhatjuk, ez hiányzott 2 éve a NEK-en. Mögöttünk messziről jött zarándokok, akik külön rádió is

hallgatják fél perc késéssel a szentmisét, talán a saját nyelvükön tolmácsolják nekik.

Ferenc pápa prédikációján úgy érzem, inkább a papokhoz szól. Én már pénteken megkaptam a nekem szóló tanítását:

„A megoldás a tabernákulumból jön, nem az internetről.”

– mondta a Szent István-bazilikában.

Jó a férjem kezét fogni a Miatyánk alatt, habár egyre sűrűbben tudunk ugyanazon a szentmisén egymás mellett részt venni.

Jön az áldozás – egyszerre 3-4 sor is alakul az áldoztató körül, de mindenki sorra kerül. Kislányunk már kicsit unja, az ölembe ül, lerajzolja Ferenc pápát. A szentmise végén még a köszöntések, majd a – számomra gyorsan elhadart *Regina Caeli* imádság és mehetünk békével.

Tetszik, hogy tényleg békével megyünk, pedig sokan voltunk a Szabadság téren és a Kossuth téren is.

Nekem mindig megerősítő, amikor többekkel együtt imádkozhatok. Pláne, ha tömegekkel. Örülök, hogy eljött Magyarországra Ferenc pápa és részt vehettünk a szentmisén.

Borbélyné Bató Margit

Kép: Magyar Kurír

Kedvelem a pápa humorát!

Visszaemlékezésemet egy megáldó lapítással kezdem:

Kedvelem a pápa humorát!

Mindannyian figyelemmel kísértük a három nap programjait, amikor Őszentsége Ferenc pápa Magyarországon járt 2023 április végén, de talán kevesen olvasták a beszámolót a hazafelé tartó útról, a repülőút során elhangzott, újságírói kérdésekre adott válaszait. Több, vicces megjegyzéséből csak egyet emelek ki. A kérdésre, hogy milyen nyelven beszélgettek, Ferenc pápa így felelt: – „Németül és angolul. A magyart nem beszélik Magyarországon kívül, csak a mennyországban, mert egy örökkévalóságig tart megtanulni.”

Ez a válasz néhai keresztapámat jutatta eszembe. Ő is ilyen kedélyes, derűs, humorizáló idős ember volt; Isten nyugosztalja.

Kedvelem és csodálom a pápa életerejét!

Tudjuk, többször elhangzott, a pápa 86 éves idén. Szép kor! Bárki bármit is mond, 86 évvel a háta mögött egy átlagos ember, földi értelemben már nem előre tervez. Azt a napot, azt a pillanatot, amiben épp benne van, azt figyeli, arra koncentrál. Koránál fogva gyenge és esendő, s szeret leülni egy kerti padra, amikor süt a tavaszi napsugár, s lágyan fúj az enyhe szellő. De Ferenc pápa felkel a kerekesszékből, mosolyog és odalép a másik

Kép: Magyar Kurír

emberhez, megfogja a kezét, s erőt ad neki abból, ami neki adatott.

Kedvelem a pápa szerénységét!

Hogy egy kis Fiat 500-as gépjárművet választ, amivel utazik. Mehetne egy divatos Teslával vagy ajándékba kapott, drága Mercedessel. Nem, ő a kis népautóval, egy Fiattal közlekedik. Üzenete van ennek.

Mint ahogy annak is, hogy Ő, Ferenc pápa, odamegy a kerekesszékes Kardos Mihály atyához, kezét fog vele, megáldja, s megcsókolja a kezét. Apró mozdulat, de mennyi erő, mennyi alázat, mennyi tisztelet van benne!

Emlékezzünk Zeffirelli filmjére (*Napfívér, Holdnővér*), amikor Ferenc testvér elmegy III. Ince pápához, hogy megerősítést kérjen hivatásához. A pápa a lépcsősor legtetetején ül a trónján, körülötte a püspökök, éne-

kel a kórus, amikor a mezítlásbas testvérek bevonulnak a vatikáni nagyterembe. A kontraszt óriási. Ferenc elmondja gondolatait, a pápa rezignáltan hallgatja, hisz a sokadik a napi audienciák sorában. Nincs válság; a rongyos testvéreket kivezetik a teremből. De akkor a Szentlélek megérinti a pápa szívét, felébreszti a megfáradt pápát. „*Ki ez az ember? Hol van? Hozzátok vissza!*” – zeng a parancs, s visszahozzák Ferencet és testvéreit. S a pápa feláll, leveti a nehéz palástot, s lemegy a lépcsőn Ferenchez. Fej, fej mellett; a szemébe néz, s saját fiatalsága jut az eszébe, amikor még benne is égett a tűz; valami nagyot tenni Istenért! Megfogja Ferenc kezét, bátorítja, megáldja, majd letérdel, s megcsókolja Ferenc lábát. Ferenc pápa ma, a XXI. században ugyanezt a gesztust teszi.

Csodálom a pápa mosolyát!

Annyi erőt ad, talán nem is vesszük észre, olyan természetesnek vesszük! Pedig ez sem az! A mosoly nem a hétköznapi állapota az arcunknak. A mosoly odafordulás, üzenet, a kedvesség megnyilvánulása, amikor háttérbe szorítom a mindennapi nehézségeimet, azt, hogy épp éhes és nyűgös vagyok, de erőt veszek magamon, s rád mosolygok, mert te – Te vagy nekem. Fontos vagy, és most, egy pillanat erejéig Rád mosolygok, hogy felderüljön a lelked, hogy elfeledd a bajaidat. S ha ezt a pápa teszi, akkor némi költői túlzással, de mondhatjuk: Isten mosolyog ránk rajta keresztül.

Sok-sok fotó van fenn az interneten, nemcsak Ferenc pápáról, hanem a korábbi pápákról is. S ha válogatnom kell ezekből a fotókból, mindig a mosolygós fotókat szedem ki. Szent II. János Pál pápáról van egy kedvenc képem: fiatal, mosolyog, s integet az embereknek. Mennyi erőt adott ez nekünk a '90-es években! A mai fiatalok, akik nem éltek a rendszerváltás előtt, ezt nem ismerik. S hiába mesélünk róla; ez nem átadható. Az érzésekről nehéz jól beszélni.

2023. április 30. – pápai szentmise a Kossuth téren

Kinn voltunk. De az az igazság, hogy nem szeretem a tömeget, nem szeretek a sok-sok ember között állni. Így a Szabadság tér közepén meg is álltam, 10 méterre a sokaságtól. De láttam a kivetítőket, a hangosítás kitűnő volt, kaptunk egy *Adoremus* füzetet a teljes szöveggel, énekekkel, s így könnyű volt bekapcsolódni a szentmisébe.

A tömeg közben is gyűlt, már rég nem a szélén voltunk. Hallgattam a Szentatya homíliáját, s közben elgondolkoztam; a pápa részéről is mennyi munka, felkészülés volt, hogy ezt a három napot itt Magyarországon úgy töltsse el, hogy – adjon. Elnéztem az arcát a kivetítőn, s rájöttem, mennyire szeret minket, embereket. S a tény, hogy ilyen sokan kinn voltunk a szentmisén, azt jelenti, hogy mi is szeretjük őt. Jó vele együtt lenni, jó vele együtt megélni a szentmise közösségét, közösen fordulni Istenhez, együtt énekelni a *Boldogasszony anyánk* éneket. Felemelő érzés volt.

Adja Isten, hogy még sokáig velünk legyen!

Medgyessy Ferenc

Az életszentség útján Albertfalván

Füstös Mária 1951 - 2003

Talán két éve szoltam Csaba atyának, hogy szeretnék misét mondatni Füstös Mária lelki üdvéért. Mire ő kapásból ezt válaszolta: „Misét, érte? Minek? Ő már a mennyországban van. Talán inkább az ő közbenjárását kéne kérni!”

Idén húsz éve, hogy a mennyei hazába távozott ő, aki nekünk albertfalvianak egyszerűen csak „a Mária” volt. Régi, albertfalvi asztalos család, a Till család leszármazottja. Az ő asztalos rokona, Till Gyula készítette például a tabernákulumot, és templomunk padjait is. A Vegyész utca sarkán, a mostani CBA helyén laktak, amíg le nem bontották a házukat a 70-es évek első felében, a nagy szoci-

alista lakótelep építési időszakban. A Kondorosi úton kaptak helyette egy panellakást.

Mindenki ismerte, nem csak a templomba járók. Bottal, bicegve járt, mert hároméves korában az akkori gyermekbénulási járványban (1954-ben) szinte teljesen lebénult. Sok év alatt, sok operáció, édesanyjának áldozatos ápolása és rengeteg ima után gyógyult meg úgy, hogy bottal, erős bicegéssel tudott járni. Segítséggel mindenhova el tudott menni. Sokszor a húga, Erika kísérte.

Testi betegsége nem korlátozta a szellemi képességeit. Kitűnő tanuló volt! Neve fent van a Petőfi Sándor Általános Iskola dicsőségtábláján,

ahova a végig kitűnő tanulók nevét vésték be. Az ELTE alkalmazott matematika szakán végzett. Sokakat korrepetált közülünk is matematikából, természetesen ingyen.

Az 1972 őszén induló, Keglevich atya által keddenként tartott fiatalok hittanos összejövetelén alapítóként vett részt. Kis közösségünk oszlopos és nélkülözhetetlen tagja lett. Együtt mentünk mindenhova. Gitáros ifjúsági misékre, amiket más templomokban, akár vidéken mutattunk be, akár Nagymarosra, regnumos programokra, szilveszteri és egyéb összejövetelekre, kirándulni. Karácsonyi, húsvéti misztériumjátékokat is írt, amiket aztán több helyen előadtunk az akkor terjedő gitáros, Sillye Jenő dalokkal kísérvé. Ő vezette be, és gondoskodott is róla, hogy egy tábla csokival köszöntsük azt, akinek éppen születésnapja volt. Balatonszemesi kis nyaralójukba, amit a gyermekorvosuk a sajátjából ingyen engedett át Máriára való tekintettel a Füstös családnak (áldja meg érte az Isten) nyaranta mi is lejártunk sokan a kis közinkből. Ha netán valahova nem jött velünk, azt éreztük, hogy valahogy nem vagyunk teljesek, nem az igazi, amit csináltunk. „Csak” ennyit jelentett nekünk!

Az 1980-as évek elején, miután a családalapítások és az ebből adódó elköltözések után szétszóródtunk, Mária a Fokoláre lelkiséghez csatla-

kozott, oda köteleződött el. Kevesebbet találkoztunk vele később. Csendben, a háttérben élt a szüleivel. Programozó matematikusként dolgozott, fizikai szenvedését sokakért felajánlva, Jézus kedves szolgálójaként. De hát egész életére ez volt jellemző: csendben, háttérben lenni, sokszor, névtelenül adni, örömet szerezni.

Neki a mozgás is nehezebbre esett, állandó légszomja volt. Mégsem volt sohasem egy rossz szava sem. Mindig – nem túlzás: mindig – csak mosolyogni lehetett látni. Albertfalva tőle tanulta, hogyan lehet a szenvedést mosolyogva elfogadni, egy zokszó nélkül hordozni a keresztet.

Mindig nagy nyugalom és lelki erő áradt belőle. Aki vele találkozott, rajta keresztül megérezhette Jézus szeretetét. Mindenkinél lelki támasza tudott lenni. Sokakkal beszélt, hallgatta, vigasztalta, megerősítette őket telefonon. Nagyon valószínű, hogy megkapta a Szentlélektől a bölcsesség karizmáját is. Maximálisan elfogadta a szenvedését Jézustól!

Tudtuk, hogy imádságos minden napja, az egész élete közbenjárás sokakért. Volt alkalmam nekem is megtapasztalni a közbenjárását. 2001-ben, amikor munkahelyet kerestem, megkértem, hogy imádkozzon értem, hogy találjak egy megfelelő munkahelyet. Később mesélte, hogy amikor őt is elbocsájtot-

ták, nem sokkal a velem való beszélgetés után, azt mondta magában: „Na, Imre, ezt most együtt csináljuk végig!” Nagyjából együtt is helyezkedtünk el.

Élete végén, a kórházban az ágya szinte zarándokhely lett. Sokan mentek oda, és bíztak rá kéréseket, közbenjárásokat. Amikor 2003. június 28-án befejezte földi kereszthordozását, Chiara Lubich, a Fokoláre lelki-

ség alapítója és vezetője részvétáviratában azt írta: „*Veletek együtt ajánlom fel a mennyei Atyának Füstös Máriát, a szeretett magyar föld egyik első önkéntesét!*”

Én most is látom az ő jellegzetes mosolyát.

Mária! Légy szíves, járj közben Jézusnál értünk, albertfalviakért!

Köszönöm!

Fejes Imre

Füstös Mária életéről készült egy riportfilm, amit a Duna Televízió az *Isten kezében* című műsorában mutatott be. A filmben megszólal Mária, és többek között Mária édesanyja és Hollai Antal atya is. A riportfilm plébániánk honlapjának *Cikkek* menüpontjánál és a QR-kóddal elérhető helyen nézhető meg.

A hatalom megtérése

Olvastam..., azaz többször is végigolvastam a Vigília márciusi számában Austen Ivereigh fenti című írását. Ferenc pápa munkásságáról szól, és azt hiszem, nagyon tisztán látja működésének lényegét.

A Vigiliák számos száma áll nálam egy halomban, és azt várják, hogy elolvassam őket. Elhatároztam, hogy időrendi sorrendben végzem ki őket. De márciusban előrevettem az új számot, mivel ezt Ferenc pápának szentelték. Hozzávettem a március 21-ei Új Embert is, és hozzáláttam rendezni az információkat, de beleszédültem. Túl sok. Soká tartott, míg döntöttem: egyelőre a Vigília egyetlen cikkét ismertetem – ez is nehéz feladat volt, többször végig kellett olvasnom.

Már az írás elején a szerző így foglalja össze pápánk tevékenységét.

„Mindaz, amit az elmúlt tíz évben Ferenc pápa végbevitt, nem csupán az egyházi tekintély és az egyházkormányzat reformját jelenti, hanem annál mélyebbre hatol. Reformjai olyan átalakulási folyamat eredményeként érnek be, amely az árral szemben halad, mert a hatalomról alkotott evangéliumi felfogáshoz tér vissza.”

A „hatalom” szó nagyon sok mindent jelenthet, nagyon sok különböző forrásból származhat. A világban számtalanszor találkozunk az erőszakon

vagy megtévesztésen alapuló hatalommal. Ezzel áll szemben a személyes tekintélyre alapozott hatalom. A Bibliában azt olvassuk, hogy Jézus *hatalommal* tanított – pedig semmilyen erőszakos szervezet nem állt mögötte. Ez a hatalom tanításának átható igazságából fakadt. A szerző szerint

„ez a hatalom nem uralkodási vagy ..., hanem szolgálat, isteni hatalom, az a hatalom, amelyről a Márk-evangélium negyedik fejezetében olvashatunk – teremtő, életadó, gyógyító. ... Az Egyháznak pedig az a feladata, hogy ezt az isteni hatalmat jelenítse meg, együttműködve vele: szolgálnia, gyógyítania, növekedésre sarkalnia és kibontakozáshoz segítenie kell.”

Ha a világ szemszögéből nézzük, ez gyöngeségnek tűnhet. A hatalomhoz hatalmi struktúra kell, annak erősnek kell lennie, s bizonyos kényszert kell gyakorolnia. Most nem akarom végig elemezni, hogy a történelem során hogyan alakult ki az Egyház hatalmi struktúrája, s az Egyház valóban teremtő, életadó, gyógyító működését

hogyan zavarták a hosszú ideig a világi hatalommal összefonódó egyházi hatalom eltévelyedései. Valószínűleg ez elkerülhetetlen volt, de nagyon nehezen másztunk ki belőle.

Én még a II. Vatikáni Zsinat előtti időben nőttem fel. A gyónási kalauzban a protestáns szertartáson való részvétel még bűnnek volt feltüntetve, s hitoktatónk ékes szavakkal védte a tiltott könyvek jegyzékét.

A szerző világosan elemzi ennek a magatartásnak a forrását:

„a félelemtől, nem pedig a Lélektől vezetett Egyház is óhatatlanul tekintélyelvű lesz. Úgy véli, kívülről támadják, s ezért védekezésre

*rendelkezik be, szakítva az evangelizációval és a misszióval, mivel elsősorban attól retteg, hogy beszenyeződik és «megadja magát a modernitásnak». Jogi horizon-
ton értelmezett intézménnyel azonosítja az egyházat, vagyis a hierarchiával és a klérussal, s az intézmény hírneve foglalkoztatja.”*

Nagyon elgondolkodtatott mindaz, amit a szerző mond. De hát az egyházi hierarchiára szükség van! És a hierarchia fegyelmet követel meg! Azaz az egyháznak, Isten vándorló népének egy intézményes vezetői szervezetre van szüksége, a „jó rend érdekében”, ahogy protestáns testvéreink mondják.

Ezt a szerző is tudja:

„Félreértés ne essék: szó sincs róla, hogy búcsút kellene intenünk a jogi természetű hatalomnak, amely törvényeket alkot és kér számon, hiszen minden intézményben szükség van efféle hatalomra. Tagadhatatlan viszont, hogy a jogi természetű hatalom ... másodlagos a szolgálatként gyakorolt hatalomhoz ... képest.”

Természetesen az egyházi hatalom e kettőssége mindig jelen volt. A sokszor elvilágiasodott hatalmi struktúrák mellett is a kereszténység története során olyan testvéri közösségeket hozott létre, amelynek tagjai segítik és szolgálják egymást. Gondoljunk csak a ferences rendre!

De azért alaposan megrendülve kellett elgondolkoznom: hogyan lehet a hivatalos, jogi hatalom isteni, azaz szolgáló? Milyen struktúra szolgálhatná ezt? A határozott hierarchikus uralom? Vagy, ami még ijesztőbbnek tűnt nekem: valamilyen demokrácia? A választ ott találtam meg, amikor a szerző pápánk *Predicate Evangelium*, a római kúria működését szabályozó apostoli konstitúciót elemzi. Míg Szent II. János Pál pápa *Pastor bonus* konstitúciója a hit és egyházfegyelem megőrzését helyezte előtérbe, Ferenc pápa azt hangoztatja, hogy

„a kúria célja azonos az egész Egyházzal bízott küldetés céljával:

szavakkal és tettekkel az irgalomról kell tanúságot tennie. Ez a küldetés Isten egész népének sajátja, s az Egyház erről tesz tanúságot a maga közösségével, amely annak köszönhetően jön létre, hogy a hívők, a püspökök és a pápa meghallgatja egymást, és közben mindannyian a Lélek szavára figyelnek; az egység gyűjtőpontja pedig a pápaság. A Predicate értelmében a kúria közvetítő szerepet tölt be. ... «helye nem a pápa és a püspökök között van, hanem mind a pápa és a püspökök teljes szolgálatára van», ezzel pedig lehetővé teszi, hogy a helyi egyházak megosszák egymással értékeiket.”

Ezek alapján felsejlett előttem egy egyházkép. Az Egyház testvéri közösségek hálózata, amely természetesen alkot hierarchiát: a kis közösségek alkotják az egyházközségek közösségét, ezek az egyházmegyéjét, s így tovább a pápa vezette teljes Egyházig. Természetesen az egyes közösségeket a hierarchiától független kapcsolatok is összeköthetik.

Az itt ismertetett írásból értettem meg Ferenc pápa működését, amelyet eddig is örömmel fogadtam. Nagyon nehéz feladatot vállalt, de nagyon szükségeset. Persze már régebben is többek hangoztatták, hogy egyházunk jelentős változások előtt áll. A szerző is utal ilyenekre.

De én hadd idézzek egy 1970-ből (!) származóból, amely rendkívül megszólított.

„A mai idők kríziséből a holnap Egyháza születik majd meg, amely sokat veszített. Kicsiny lesz, messzemenően újra kell kezdenie ... A bensőség Egyháza lesz, ...

Sok nehézséggel kell megküzdenie. Mert a kikristályosodás és a letisztulás bizonyos jó erőkbe kerül neki. Szegénnyé, a szegények Egyházává teszi...”

(Hit és jövő, 1970)

A prófécia Joseph Ratzingertől származik.

Szöts Miklós

Csak az Isten

Ki az, aki megálmodott és megteremtett engem, téged és minden embert, aki élt, él, vagy élni fog? Ki az, aki feltétel nélkül hisz bennünk, ki az, aki olyannak szeret, amilyenek valójában vagyunk?

Ezekre a kérdésekre sokan sokféleképpen válaszolhatunk, mint például: azért az anyám is vágyott rám, sőt – kellett hozzá, hogy megszülethessek! Akik igazán hittek és hisznek bennem, azok is a szüleim, csakis az anyám szerethet feltétel nélkül, akkor is, ha béna vagyok, vagy vak és süket, vagy „csak” rosszul tanulok az iskolában. Igen! Az anyánk akkor is fog szeretni... De ki által szeret, ki oltotta belé, énbélem és tebeled ezt az elszakíthatatlan, mérhetetlenül nagy és leírhatatlanul hatalmas, soha el nem múló,

csillapíthatatlan örök vágyat a szeretetre? Csak az Isten.

Minden tőle származik, minden belőle fakad. Mi magunk is. A környezetünk is, a jövőnk is, a múltunk is, és ez a jelen pillanatunk is egyetemben mindazzal, ami körbevesz bennünket: a levegő, a növények, az állatok, a Föld bolygó is, amelyen élünk, MINDEN és MINDENKI az Övé. Ótala, Óvele és Óbenne létezzünk. Nélküle semmik vagyunk: porból lettünk és porrá leszünk.

Isten teremtett és éltet bennünket a fogantatásunk pillanatától kezdve mindörökké. Hiszen ez hitünk alapja, hogy nem csak erre a néhány földi évtizedre lettünk megalkotva, hanem az örökkévalóságra lettünk teremtvél!

A földi élet Isten ajándéka szeretett teremtményeinek.

De akkor miért érzünk oly' sokszor elégedetlenséget? Miért költözünk, miért utazunk, miért nem jó soha semmi? Nem tudjuk megfogalmazni, de érezzük, hogy vágyunk valami másra, amit helyváltoztatással, a környezetünk cserélődésével próbálunk megvalósítani, de mindezek csak pillanatnyi örömet szereznek, talán akaratlanul is imitáljuk azt az érzést, ami majd akkor fog eltölteni, ha megérkezünk Hozzá, a végső, leg-tökéletesebb és örök otthonunkba.

Ebben részesülnek azok a szeretteink, akik már ott vannak Urunk ölelő karjai közt, mindörökre (ennek a szónak számunkra még érthetetlen

a jelentése) az örök boldogságban van részük. Az Ő létezése által tudjuk elfogadni szeretteink elvesztését, a bennünket érő igazságtalanságot, mert tudjuk: létezik az Igazság, amely örök, és Őáltala vagyunk képesek megbocsájtani azt is, ami csak önmagunk erejéből és hitéből nem menne, mert megbocsájthatatlan. Enyhíti fájdalmunkat és gyógyítja sebeinket.

Ezért fontos (csak) az Istenbe kapaszkodni, mert Ő az egyetlen, aki bizonyosan meg is tud tartani, nem csak néhány földi évre, hanem örökre. Nem csak akkor szeret, ha kedves számára a mondandóm és a cselekedetem – neki elég a létezésem, Ő az út, az igazság és az élet, mert Ő maga a SZERETET.

Molnár Cecília

Miks Imi ötletére, Petrov András szakmai vezetésével tavaly szeptemberben néhányan plébániánk közösségéből elkezdtek együtt futni. A futókörök kezdő- és végpontja hagyományosan a templomunk kapuja volt. Teljesen kezdők is csatlakozhattak hozzájuk. A jó hangulat be is vonzott sokakat a csapatba, akik Szent Mihály után a „Mi, Hájégetők!” nevet vették fel. Néhány hete pedig megvalósították a maguk elé kitűzött nagy álmot, hogy váltóban lefussák a teljes Balatont körbekerülő Ultrabalaton futóverseny 211 km-es távját. Beszámolóikból árad a verseny izgalma és az összetartozás öröme.

Kovács-Rokolya Boglárka

Olyan messzinek tűnik, amikor ősszel Imi felvetette, hogy induljunk tavasszal az Ultrabalatonon. Annyira lelkes volt, hogy azonnal jelentkezünk rá, majd nem sokkal később elkezdtük a csapatot kialakítani, a versenyt és a háttérlogikát megszervezni. Ahogy közeledett a verseny időpontja, egyre jobban kirajzolódtak a feladatok, az, hogy ki minek a felelőse, ki kinek és hol fog segíteni, stb. Ennek ellenére a rajt előtt nekem

voltak még kétségeim, félelmeim. Ezek szerencsére elmúltak, mikor a verseny már javában zajlott és látszott, hogy minden gördülékenyen megy. A versenydrukk miatt nem nagyon tudtam aludni, ezért vasárnap hajnali 3-kor keltem – és milyen jól tettem! A csapat az éjszaka folyamán további időt faragott le a tervezetből, így sokkal hamarabb kellett indulnunk a rajtomhoz. Sajnos a balatonvilágosi napfelkeltéből nem láttam semmit, mert kissé borús volt az

ég, de futáshoz tökéletes és az időjárás is csodás volt. A kilátás a Balatonra pedig igazán pazar! Kellemes hangulatban, bár kissé meggyengülve értem be Balatonkenesére, ahol azonnal biciklire pattantam, hogy a csapat további tagjait kísérem, támogatni tudjam a célig. Nem is gondoltam, hogy milyen fontos szerepe van egy kísérőnek, ezért is vagyok nagyon hálás Petinek, Gyurinak, Artúrnak, Beninek, hogy folyamatosan figyeltek rám, mutatták az utat, számolták a kilométereket és folyamatosan bíztattak, szurkoltak nekem! De Zolinak is köszönettel tartozom, mert ő közel 50 km megtétele után még lefutotta mellettem az én szakaszomat is!

Úgy vélem, hogy e két napban sok minden balul sült volna el, de nem így lett. Ebben a 24 órában a

gondviselő Isten a tenyerén hordozott minket. Ő is kísért minket az úton, fogta a kezünket és a nehéz pillanatokban erőt adott nekünk, hogy tovább tudjunk haladni. Nélküle nem sikerülhetett volna ez a verseny! Végül még szeretném megosztani veletek, hogy a verseny előtti napon Zoli atya szentmisében imádkozott kis csapatunkért, így neki is nagy-nagy köszönettel tartozunk!

Szabó-Temesi Ágnes

A Balaton körbefutásához akár egy ember is elég. Persze csak akkor, ha a sportteljesítmény a cél. De nekünk ez nem cél volt, hanem eszköz a közösségépítéshez, így a létszámot is inkább maximalizálni akartuk. Így lettünk futók, biciklis kísérők, fotósok, sofőrök, szállásadók, szurkolók mind együtt egy nagy *Mi, Hájégetők!* csapattá május 6-án és 7-én.

Jó volt együtt edzeni, készülni, szervezni, és fantasztikus élmény volt együtt teljesíteni!

Merza Domonkos

Köszönöm ezt a versenyt! Egyrészt, hogy apukámmal el tudtunk jutni egy ilyen eseményre. Leírni is nehéz így. Váratlan dolgok, ismerősökkel való találkozás. Várakozás a váltóponton, zenés buli hangulat.

Bogyai Virág

Szuperjó 21 óra volt, én nagyon jól éreztem magam, felejthetetlen élmény volt. Minden résztvevőnek (versenyzőnek, kísérőnek, sofőrnek, segítőnek, felajánlónak, szervezőnek) hála és köszönet! Remélem, hogy a közös futások is folytatódnak!!!

Selmeci Viktor

Egy élményt szeretnék megosztani veletek. Futok éjszaka, Gyuri mellett bringával. Kérdezem tőle, hogy neki, mint bringás kísérőnek mi a

legfontosabb a feladatában, volt-e olyan eset, amikor azt érezte, hogy nagyon kell a jelenléte (pl. már feladta volna a futó, de ő bízta és ment tovább). Gyuri szerénykedett, mondta, hogy apró dolgok: szomjas a futó, inni adott, stb. Az úton egyébként szóval tartott, jött mellettem, odafigyelt, tők jól bízott.

Már vége lett a futásnak, beültem az autóba, mikor rájöttem, hogy milyen rossz lett volna a települések között a tők sötétben EGYEDÜL futni! Gyuri és a bringás kísérő társai csendes hősök, akiknek a jelenléte nagyon sokat emelt az Ultrabalaton versenyünkön!

Király György

Sziasztok Ti, Hájégetők!

Először is ez a 17. Ultrabalaton VELETEK egy hihetetlen élmény volt!!! Nagyon élveztem minden percét, hogy végigkísérhettelek titeket ezen az úton és részt vehettem a történetekben, eseményekben, illetve szem és fültanúja lehettem, hogy milyen szerető, odaadó, megértő, összetartó, küzdő, céltudatos és precíz csapat kovácsolódott össze szombatról vasárnapra. Nagyon élveztem a futások alatt a társaságokat.

Különösen megérintett Áginak és Zolinak kedvessége, hogy amikor elfogyott a gyümölcslé koktélim, hoztak nekem vizet, gyümölcslevet a váltó pontokon és így pillanatok alatt fel tudtam töltekezni, vagy amikor

Kriszti és Zsolti éjjél körül egy meleg hamburgerrel és innivalóval feltuningoltak és így tudtam folytatni kísérőként. Köszönöm még Petinek, hogy kihozott a rajtig kocsival, és a befutó után visszavitt Kenesére a Csöppházba. Köszönet Iminek az ötletért, hogy legyen futó csapat, UB indulás, és hogy rendelkezésre bocsátotta a Csöppházat.

Köszönöm Boginak, hogy amikor a futásról végleg le kellett mondanom, akkor biztatott, hogy legalább biciklis kísérőként vegyek részt a versenyen. Köszönöm a feleségemnek, családomnak az állandó és kitartó támogatását, biztatását, ami nélkül nem tudtam volna idáig eljutni és ezen az alkalmon részt venni.

Ma, a reggeli misén gondoltam ezt így végig, hogy a Jóisten így áttalatos biztosan jelen volt és minden támo-

gatást és kegyelmet megadott rajtak keresztl is, amire szükségünk volt, hogy ez a verseny így sikerülhessen. Köszönöm nektek, köszönöm a csapatnak és mindenkinek, aki imáival támogatott minket!

Sok kihíváson vettem már részt, de olyanon még soha, ahol a teljesítménynek segítő, támogató funkciója lenne, hiszen ezt így másokért teszem, nem magamért. Nekem ezt jelentette ez a „verseny”. Jó volt titeket kísérni, segíteni, szolgálni, valami jót tenni. Értetek. Veletek. Közben nagyon sokat kaptam tőletek ezalatt a 21 óra alatt, és bár fáradtan, de lelkiileg csurig feltöltekezve értem tegnap haza. Minden dicsőség Istené!

Bunyikné Kijác Krisztina

Még most is fantasztikus érzés viszagondolni rá, hogy mekkora csapatmunka volt teljesíteni ezt a kihí-

vást. Eufórikus állapotban voltam jó pár napig a hétvégét követően.

Mi biciklis és autós kísérőként vetünk részt az eseményen Balatonfüredtől Balatonlelléig. Zsolt Bada-csönyörsig biciklizett egy 40 km-es távon és pont az utolsó szakaszon nagy szerepe volt benne, hogy támogassa Juditot a hatalmas küzdelemben, hogy ne adja fel.

Én Szigligeten szálltam nyeregbe és Keszthelyig tekertem Laci és Virág mellett, közben alaposan elázva; de ez akkor nem számított, sőt annál jobban tudtunk gyönyörködni a Balatongyöröknél megjelenő szivárványban, ami a szép kilátás helyett fogadott minket a kanyarban a dombtetőn.

Május 1. óta csinálom az *Igent mon-dok* online női lelkigyakorlatot, elolvastam szombat délelőtt az anyagot, de a verseny izgalmában nem tudtam rá figyelni. Vasárnap délután hazafelé újra megnyitottam és képzeljétek, pont a szolgálatról szólt, hogy munkánkkal és odafigyelésünkkel másokat szolgálunk. Úgy érzem, ezt teljesítettem, ennél nemesebb célt nem is találhattam volna aznapra. „*Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.*”

Komoróczy András

Ultrabalaton veletek – nagy élmény volt, emberek!

Nekem hihetetlen volt már az előké-

születeknél is, hogy ez sikerülni fog valahogy. Három egyeztetés a csapattagokkal, mindegyik kétórás vagy inkább hosszabb... Mi lesz ebből?

Eljött a nagy nap, indulás a templom elől, autózás jó hangulatban, Kenesén a Csöppházban volt a csapatmeeting, közben hangolódás a versenyre, kávé-röplabda-napozás hármassal melegítettünk. Ragyogó napsütés, úgy tűnik, megfelelő idő lesz!

Nagyon vártam, hogy sorra kerüljek. El is jött az én időm és nagy büszkeséggel töltött el, hogy én vihetem a csapatot a „hátamon”! Tenyerén hordoz a Jóisten típusú érzés. Tényleg úgy éreztem, hogy most mindenki nekem szorít, és mindenki engem támogat, a biciklis kísérőim is állandóan azt kérdezték, mire van szükségem... levegőre!

Rengeteg élmény, sok új ismeretség, sok váltóponton buli hangulat és zene hegyek, kitartó és jól szervezett csapat! Köszí nektek, Mi, Hájégetők!

Csincsák Árpád

A futást évekkel ezelőtt elsősorban azért kezdtem el, hogy példát mutathassak a gyerekeimnek és ők is kedvet kapjanak a sportoláshoz. Ez most teljesülhetett, mert a 10 éves fiam, Ákos kerékpárral kísért végig a szakaszomon.

Imi kezdeményezéséből egy nagyszemű csapat alakult, amelynek nem csak a versenyen résztvevők a tagjai, ha-

nem azok is, akik esténként a közöségért és a futás élményéért összegyűltek egy közös futásra.

Örülök, hogy részese lehetek a Mi, hájégetők! csapatának.

Felber Zsófia

XVII. Ultrabalaton – „Minden lehetséges annak, aki hisz.” (Mk 9,23)

Alig pihentem ki a balatonfüredi Generali Run félmaratont, már ott álltam Balafonfüreden ismét a rajtvonalon. Csak egy kör (211 km), azt mondják... Én második alkalommal hódítottam meg két lábamon a magyar tengert egy fantasztikus csapattal, az albertfalvi Szent Mihály-templom közösségének tagjaival. A szervezés és a verseny teljes ideje alatt nyújtott lelki és fizikai támogatás messzemenőig a legprofibb volt az eddigi versenyélményeim között, amiért nagyon hálás vagyok a csapat

minden futó és támogató tagjának (köszönöm Gyurinak és Zsoltnak a kerékpáros kíséretét). KÖSZÖNÖM NEKTEK! Külön köszönet Miks Iminek, aki elindította a közösséget ezen a sport vonalon és rengeteg munkával leszervezte, hogy ez a verseny tökéletesen megvalósulhasson.

Az elmúlt napok tanulsága: az emberben sokkal több van, mint amit hisz magáról, sokkal többre vagyunk képesek, mint gondoljuk, főleg ha fejben erősek tudunk maradni, és igazán akarjuk!

„... hanem Isten dicsőségére lesz, hogy megdicsőüljön általa Isten Fia” (Jn 11,4)

Immár hagyomány, hogy virágvasárnap hétvégéjén az albertfalvi házaspárok elzarándokolnak Leányfalura lelkigyakorlatra. Tökéletes nyitánya ez a nagyhétnek, a szent háromnapnak.

Ugyanakkor nem könnyű feladat erre a kiemelt hétvégére lelkivezető atyát találni. Didák testvér betegsége miatt új embert kellett keresnem. Szó szerint azt tettem, amit Móra Ferenc megénekelt: *„Kapkod fűhöz, fához, szalad a Vargához.”* (Varga Janó atyához) Elég sok kosarat kaptam, tele van vele a padlás. Így aztán megkértem Damján ferences atyát, aki az adventi lelki napunkat is tartotta.

Kétségeim voltak döntésem helyességében, de örültem, hogy rábólintott.

A nagybőjti vasárnapok evangéliumi szakaszait boncolgatta, igyekezett rámutatni az összefüggésekre. Nem volt egyszerű feladat kihámozni az előadásokból a lényegét, ami lelkünk épülésére szolgálhat. Volt, aki dzsungelharcnak nevezte, mások óskáosznak. De a Jóisten ezt megengedte, hogy megmutassa, ebben a helyzetben is győzni tud.

Egy-két kulcsfogalmat sikerült kiemelni, amiről beszélgethettünk kiscsoportban, és tudatosult bennünk a spontán tanúságtételek által a Jóisten jelenléte életünkben.

A lelkigyakorlatos hétvége csúcspontja a vasárnap délelőtti dicsőítés volt. Megelőző feladatként a csöndes félórákban a Szentháromság dicsőségéről elméldkedtünk, és fogalmaztunk meg imát:

- Az Atya világteremtő tevékenységéről, és az én személyes teremtetésemről. Hiszen nem véletlen, mikor, hová, melyik családba születtem.
- A Fiú világmegváltó művéről, és az én személyes megigazulásomról.
- A Szentlélek gondviselő szeretetéről, és az én személyes életemben betöltött szerepéről.

A kicsorduló, őszinte könnyek bizonyítják a legjobban az Atya jelenlétét. Amikor egy élete javában lévő férfi sírva borul le az Úr előtt, ahhoz nem kellenek szavak!

Valóban úgy történt, ahogy Lázár feltámasztásakor: az Úr késlekedett, de csak azért, hogy még erőteljesebben kiáradjon dicsősége. Most már sokkal elmélyültebben tudjuk áldani a szentháromságos Istent.

Hálát adunk az Úrnak a kegyelmekért, és áldását kérjük mindazokra, akik a lelkigyakorlatos három naphoz tevékenyen hozzájárultak.

Mickó

A több napos lelkigyakorlatok számomra mindig fontos közösségerősítő alkalmak. Az együtt töltött hosszabb, minőségi időben (közös imák, étkezések, beszélgetések stb.) meglátni felebarátom kapcsolatát Jézussal mindig megtisztelő, de sokszor felemelő és inspiráló is. Minden házaspárt biztatok a részvételre, mert én azt tapasztalom, hogy lelkileg mindig gazdagabban térek haza. :)

Móder Attila

Mit kaptam a lelkigyakorlaton? Jézus és a samáriai asszony történetét: a kút a találkozás és a hirdetés helye, az asszony, aki addig csak tengődik, üres vedrét hátrahagyva, eltelve a „lelki vízzel” rögtön megkapja küldetését, értelme lesz az életének: hírt vinni a többieknek.

Móder Judit

A virágvasárnapra készülve a lelki gyakorlat során úgynevezett „aha” élményként döbrentünk rá, hogy miért is fontos hálát adni. A házasság hétvége a lelki felkészülés lehetőségét nyújtja a nagyböjt során, hogy ne csak úgy hirtelen essünk bele a húsvéti misztériumba. Megadta nekünk a gondolatot, hogy a sötétséget is meg kell köszönnünk, hisz e nélkül nem láthatjuk meg a világosságot, és csak így tudunk hálát adni, hogy Hozzá tartozhatunk!

Ágh Edit és Józsi

Közösségépítő kertrendezés

Április 22-én közösségünk tagjai egy jó hangulatú közösségépítő nap keretében elbontották a templomkertben keresztül vezető korábbi út maradványait és egy új utat építettek a kerítés mellett. Az alkalom nem csak hasznos volt, de egy kifejezetten kellemes családi kikapcsolódást is jelentett a résztvevők számára. Kicsik és nagyok, férfiak és nők egyaránt megtalálhatták a nekik való feladatot, mert a kemény építő munka mellett kertrendezés is folyt.

A közös munka élménye nagyszerű lehetőséget jelentett a beszélgetésre,

egymás jobb megismerésére. Természetesen nincsen munka bogrács nélkül, és ez most sem volt másképp: a közös étkezés még jobban összehozta a közös kezű testvéreket.

Akiben most az a gondolat ébredt fel, hogy *„de kár, hogy erről is lemaradtunk”*, semmiképpen se keseregjen! Lesz még hasonló alkalom, ugyanis a templom bal oldalán megépült útnak a jobb oldalon is el kell készíteni a párhját, amit hasonló összefogásban tervezünk megvalósítani.

Schwarczkopf Bálint

Napestig

Május 20-án, szombaton megrendezésre került a gondosan megszervezett, Napestig névre hallgató Espereskerületi Ifjúsági Nyárváró. A főszervezők, Petrov Abigél, Doroszlai Bori és Bauer Luca Miks Imivel karöltve hozta létre ezt a programot, melyre rengeteg időt fordítottunk.

Az egész a tavaly őszi Esperesttel kezdődött, melyen mind nagyon jól éreztük magunkat, nem szerettünk volna egy évet várni a következő ilyen eseményre. Így jött egy tavaszi buli ötlete, tehát kezünkbe vettük az

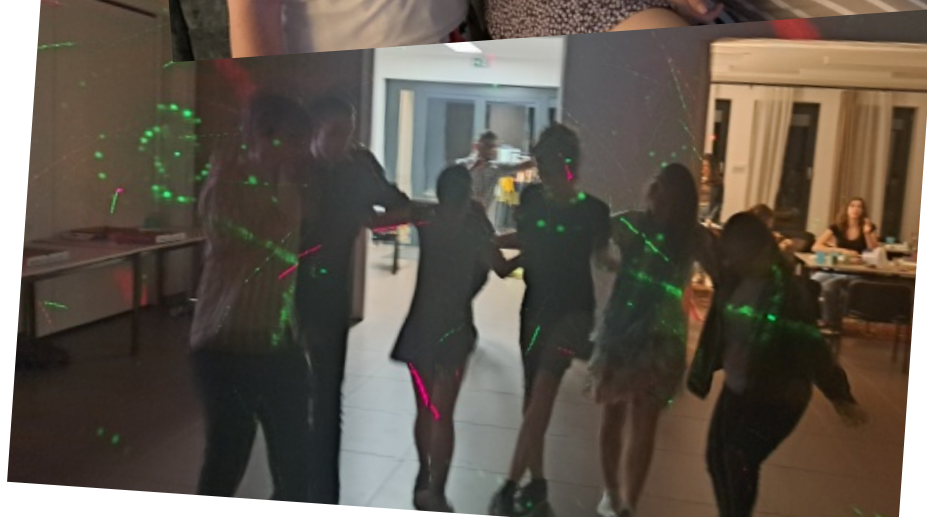
irányítást, és egy hangzatos név kitálálása után nekiálltunk. Nem volt könnyű munka, mivel soha nem szerveztem még ilyet, nagy kihívásnak tűnt, de a végére egészen belerázódtunk. Engem leginkább a kreativitásunk szárnyalása, a közös ötletelés, illetve a közösségalkotó hatás fogott meg.

Mindenképpen szeretnénk folytatni a hagyományt, ősszel remélem, hogy újra megrendezzük majd az Esperestet, emellett tervezünk még egy közös adventi lelki napot is, amely szintén a fiataloknak szól majd.

Bauer Luca

Közös(s)égi találkozások

Randevú a Szentlélekkel

Május 27-én, szombaton egy új korszak kezdődött huszonkét testvérünk életében. Olyan lelki ajándékot kaptak, aminek kibontásához az egész további életük szükséges lesz: részesültek a bérálás szentségében. Az alkalom nem véletlenül lett a pünkösdvasárnap előtti szombatra, azaz az ünnep előestéjére időzítve. Ugyanaz történt ugyanis itt is, mint pünkösdkor. Bár nem támadt zúgás az égből, mintha szélvihar közeledne, nem jelentek meg lángnyelvek a fejük felett és nem is kezdtek el nyelveken beszélni, ahogy az apostolokkal történt, de a Szentlélek ezek nélkül a látványos jelek nélkül is eltöltötte őket.

A megbéráltak között voltak hívő és nem hívő családban felnőtt fiatalok és

felnőttek, albertfalviak és Baross Gábor-telepiek, olyanok, akik a családjuk ösztönzésére, és olyanok, akik a maguk döntése alapján kérték a bérálás szentségét. Különböző háttérrel érkeztek, de mégis ugyanazt az ajándékot kapták: egy bensőséges kapcsolat lehetőségét az Istennel. Nem tudom, hogy éreztek-e valamit, de ez nem is fontos. Az ajándék ettől függetlenül már az övék.

Mint bérmaapa és mint olyan keresztyén, akinek pont a bérálása hatására változott meg fenekestül a hittel való kapcsolata, imádkozom azért, hogy ezek a fiatalok és felnőttek tapasztalják az Isten közelségét a szívükben, és egyre mélyebben meg tudják majd élni a Jézussal való személyes, baráti kapcsolatot. Ámen.

Schwarczkopf Bálint

Miért jó ministrálni?

Számomra a ministrálás azt jelenti, hogy „a tűz közelében” lehetek, ott, ahol a lényeg történik. Közelről láthatom a titkot, a csodát. Valóban egészen más szemszögből látszik az oltár, az aranyozott liturgikus tárgyakon megcsillanó fény, az átváltoztatott ostya, vagy a pap néma mozdulatai az oltár mellől, mint a padokból. Emellett a ministrálás számomra a férfiak közötti bajtársias összhang örömét jelenti, amikor pillantásokból is értjük egymást, egyszerre mozdulunk, harmóniában vagyunk. Akik zenekarban játszanak, ismerik ezt az érzést: a hangszerek közös ritmusának és az egymást kiegészítő dallamoknak a magával ragadó hangulatát.

Amikor szeptemberben belevágtam a ministráns fiúk vezetésébe, ezeket az

érzéseket szerettem volna átadni nekik. Megtanítani őket nemcsak arra, hogy egyáltalán végig tudjanak ülni izgás-mozgás nélkül egy egész órát (ami már önmagában kihívás egy alsósnak), hanem hogy ne csak arra figyeljenek, hogy ők jól csinálnak-e valamit, hanem egymásra is, mert a ministrálásnál nagyon fontos az az összhang, aminek a mennyország harmóniáját kell tükröznie. Fontos, hogy tudjanak egyszerre térdet hajtani, egyszerre leülni és felállni, a csengőt egyszerre emelni.

Azonban ez csak az alap. Erre épül a szolgálat szeretete, a kitartás és hűség a rendszeres szolgálatban. Ezek már a fiúk személyiségét formáló készségek. Végül pedig, ami a rendszeres ministrálás gyümölcse: a templom, a szentmise és a liturgia

bensőséges szeretete, azaz végső soron az Isten szeretete.

Éppen ezért a ministrálást nem lehet kötelességtudatból végezni, csakis szívből. Azokat a fiúkat szabad csak ministrálni küldeni, akik maguk is vágnak rá, mert az Isten felkeltette a szívükben ezt a vágyat. Természetesen a gyerekeknél mindig segít egy enyhe szülői „ráhatás”, hogy felkeltjük az érdeklődésüket valami iránt, de hosszú távon csak abból válik jó ministráns, aki nem azért jön, mert kötelező neki, hanem mert szereti ezt a szolgálatot.

Sok hasznos dolgot kívánhat egy szülő, amikor a gyermeke jövőjére gondol: legyen okos, jó tanuló, művelt, egészséges, jó sportoló, vagy tehetséges művész. Legyen sikeres a szakmájában, éljen anyagi biztonságban,

legyen szép családja. Azt hiszem azonban, hogy mindezek mellett legalább annyira fontos, hogy legyen egy megalapozott, biztos kapcsolata az Istennel. Sőt, az élet hozta kritikus helyzetekben talán ez a legfontosabb. Ezen áll, vagy bukik a gyermek boldogsága.

Ezért, kedves szülők, kérek, gondolatok erre, amikor a tanulás, a különórák, a sport, vagy

művészet mellett felmerül a fiatokban a vágy, hogy csatlakozzon a ministránsokhoz. Ezen a szolgálaton keresztül valami olyan életre szóló ajándékot kaphat, amit semmilyen más különóra nem tud megadni.

Az elmúlt tanév során összeállt ministráns csapat tagjaiból egy igazi jó kis közösség alakult ki. A rendszeres szolgálat, a kéthetenkénti ministráns foglalkozások és az olyan csapatépítő programok, mint az adventi koszorú készítés a Kreatív Kuckóban, a karácsonyi mézeskalács sütés, a nagyböjti keresztútjárás Kelenvölgyben, vagy az esztergomi ministráns találkozó, összekovácsolták a fiúkat.

Szeptembertől várjuk a ministrálás után érdeklődő, legalább 6 éves iskolás fiúk jelentkezését csapatunkba.

Schwarczkopf Bálint
ministráns vezető

Április 22-én került megrendezésre az idei esztergomi ministránstalálkozó, az egyházmegyénk plébániájáról érkező ministránsok találkozója és versenye. Témája idén Szent Ferenc, illetve a pápalátogatáshoz kapcsolódóan Ferenc pápa élete és munkássága volt. Albertfalva és Kelenvölgy ministránsai közösen vettek részt a programokon. Szülőkkel közösen autóval indultunk útnak. Vicceket meséltünk, beszélgettünk, zenét hallgatunk.

A vetélkedő keretében bemehettünk a szeminárium épületébe, körbejártuk

a bazilikát, és Esztergomot. Számomra az egyik legmeghatározóbb élmény a szeminárium kiskápolnájában a Jézussal való találkozás volt. A ministránsok is élvezték, hogy egy bibliai történet révén, a szereplők elképzelésével közelebb kerülhettek az Úrhoz. Nagyon személyes belső lelki nyugalmat éreztem az ima alatt.

A program végén a sikeres versenyen való részvételért HIT márkájú kekszetek kaptunk. Bálinttal azóta is emlegetjük, hogy „Adj hitet”.

Gaál Bendegúz
ministráns segítő

Az AKTK tavaszi hírei

Nem áprilisi tréfa volt, hogy április 1-jén nagyböjti szemétszedést hirdettünk. Kicsi, de lelkes csapatunkban a gyerekek és szüleik most is rengeteg eldobált apró hulladékot szedtek össze a templom és a közösségi ház környékén.

Munkájuk gyümölcse nem csak a tiszta környezet, hanem az is, hogy idén is egy vidám kreatív állatkerti napon vehetnek részt. A környezettudatosságra neve-

lést segítő tevékenységet az AKTK közreműködésével Újbuda Önkormányzata támogatta.

Ugyancsak április 1-jén került megrendezésre a húsvéti Kreatív Kuckó. A különféle húsvéti díszek, varrott és festett nyuszik, tojások és egyéb kreatív alkotások készítésében „elfáradt” gyerekeknek ügyességi játékokkal próbáltuk színesíteni a programját. A jól sikerült közösségi alkalomról rövid összefoglaló tekinthető meg plébániánk honlapján és az AKTK Stúdió YouTube csatornáján.

A Hősök Napja alkalmából az Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesülettel együtt megemlékezést tartottunk a Ljubljana téren lévő emlékműnél május 26-án. A Weiner Leó Katolikus Zeneiskola rézfúvósai színvonalas előadásukkal méltó keretbe foglalták az ünnepséget. A kerületi önkormányzat prominens tagjain kívül a helyi civil szervezetek helyezték el a megemlékezés virágait az első és második világháború albertfalvi hősi halottainak, valamint polgári áldozatainak emlékműve előtt. A megemlékezésen a kelenvölgyi 815. sz. IV. Béla király cserkészcsapat tagjai Albertfalva zászlójával álltak díszőrséget. Köszönjük mindenkinek a részvételt.

Kísérjenek bennünket továbbra is figyelemmel a Facebookon, a hirdetésekben és szívesen vesszük, ha feliratkoznak az AKTK Stúdió YouTube csatornájára is, amit az alábbi QR-kóddal elérhető webhelyen tudnak megtekinteni.

AKTK stúdió

Kiss István
AKTK elnök

Kamasz lelkigyakorlat Péliföldszentkereszten

Osztályunk egy része március 24-én Péliföldszentkeresztre utazott egy lelki hétvégére, mely egyaránt volt jó osztályprogram és remek lelki feltöltődés.

Pénteken suli után indultunk, és már az odaúton is történt egy s más: lerobbant a villamosunk, elköltöttük a pénzünket Fornettire... Vonattal mentünk Dorogig, ahonnan kisbuszokkal vittek el minket Pélig. A buszsofőrünk volt az egyik főszervező, így vele már ott megismerkedhettünk. Nagyon kedves volt, jól lehetett vele beszélgetni.

Hamar megtaláltuk vele a közös hangot, így már az odaút is emlékezetesen telt. Ott az első közös program egy megnyitó alkalom volt, ahol többek közt játékosan megismerkedhettünk a szervezőkkel és a saját kiscsoportjainkkal, amik az érkezéskor kapott számjegyek alapján álltak össze. Direkt úgy volt megoldva, hogy ne csak ismerősökkel legyünk együtt, így a zárkózottabbak is tudtak ismerkedni. Igaz, nekem ettől nem kellett tartanom, ugyanis elég könnyen barátkozom. Szerencsés voltam a kapott csoporttal, mert mindenki nagyon jó

fej volt, megismerkedtem új emberekkel is, de ismerősök is voltak a csoportban, szóval nyitottabb és lazább tudtam lenni. Sőt, még a csoportvezetőnk is fiatal volt, és jól lehetett vele beszélgetni.

Az ismerkedés után ugyanabban a teremben volt egy előadás, amit Szabolcs testvér tartott, az egyik főszervező. Nagyon érdekes volt az előadás, arról beszélt, hogy „*Love is Love*”, és hogy hogyan kerüljünk közelebb Istenhez. Ezután egy rövid esti ima volt, amin imádkoztunk és énekel-tünk, hálát adtunk Istennek, hogy ott lehetünk. A napot egy fél óra szabadidővel zártuk, ahol voltak fakultatív programok, lehetett sétálni a helyszín körül, és lehetett társasozni a tea nélküli teaházban.

Én az utóbbit választottam, ahol megismerkedtem egy lánnyal, aki nem csoporttal, hanem egyedül jött. Vele egész estig társasoztam.

Szombat reggel negyed nyolckor volt ébresztő, és egy gyors regenerálódás után indultunk a reggeli imára. Ez ugyanolyan rövid volt, mint az esti, itt is imádkoztunk és énekel-tünk, csak itt napkezdő imákat. Reggeliztünk, ezután volt egy kis szabadidőnk és mehettünk újra egy előadásra. Volt szó arról, hogy legyen egy „szeretet sorrendünk”, amin az Istennel való kapcsolatunkat helyezzük előre. Ezután egy csoportbeszélgetés következett, ami egy kis beszélgetéssel, bemutatkozással kezdődött, majd megvitatuk az előadást.

Ahhoz képest, hogy szinte akkor találkoztunk először, nagyon könnyen megtaláltuk a közös hangot.

Délután egy csoportos keresztút volt a program, amire mindannyian mentünk. Jól meg volt szervezve, volt egy nagy fakereszt, amit mindig más vitt a hátán (persze legtöbbször fiúk), és lehetett vállalni a stációknál felolvasást. Az osztályunkból illet többen is vállaltak, sőt még a keresztet is vitték a fiúk. A változatosság kedvéért ezután még egy előadás volt, másfél nap alatt a harmadik, ami szintén érdekes volt: itt a „szeretet sorrend” két második helyezettjéről beszéltünk: magunkról és a többi emberről. Utána rögtön kezdődött a kiscsoportos beszélgetés. Mi különféle játékokat játszottunk, például megismerked-

tünk a „Mi ez?” nevű játékkal, amin rengeteget nevtünk, de voltak, akik kirándulni mentek a saját csoportjukkal. A nap további részében szabadfoglalkozás volt, lehetett gyöngyöt fűzni, kézműveskedni, focizni, de azt is csinálhattuk, amit akartunk. Mi barátságkarkötőt fűztünk, aztán amikor ezzel elkészültünk, néztük a focizó fiúkat, közben pedig beszélgettünk.

Este egy szentségimádáson vettünk részt, aminek a fő témája a húsvét volt. A nap végén megint kaptunk egy óra szabadidőt, ami alatt meghallgathattuk a szerzetesek válaszait az általunk feltett kérdésekre.

Az utolsó nap is korán keltettek minket a reggeli imára, ami hasonlóképp zajlott, mint szombaton.

Ezután mentünk reggelizni, majd a szabadidőben össze kellett pakolnunk a szobánkban a dél körüli indulás miatt. A szabadidő további részében elfoglalhattuk magunkat: mi felmentünk a terembe, ahol az előadásokat tartják és ott beszélgettünk. Nemso-kára elkezdődött a hétvégénk utolsó előadása, ami hasonlóan zajlott, mint a többi, csak ennek a végén volt egy kis idő, ami alatt magunknak írhattunk össze dolgokat. Az előadás után ismét volt egy kiscsoportos beszélgetés, amin átbeszéltük a hallottakat, és hogy kinek mi tetszett legjobban a hétvégén. Én a csoportbeszélgetéseket mondtam, mert azok nagyon jó hangulatban teltek, sokat nevettünk és ismerkedtünk.

Ezután még volt egy mise, és el is éreztünk a lelki hétvége végére. Csínáltunk csoportképet, na meg könnyes búcsút vettünk a megismert emberektől és csoportvezetőktől.

A hétvége nekem nagy lelki felfrissülés volt, és még reformátusként is jól éreztem magam a katolikus alkalmon. Sokkal többet hallottam Istenről, mint általában, és még a rengeteg ima ellenére is izgalmas tudott maradni a hétvége. A legjobban az tetszett, hogy új embereket is megismerhettem, akik nagyon szimpatikusak voltak. Ha lesz lehetőségem, mindenképp visszatérek jövőre!

Szabó Kornélia

8.a

Interjú Medgyessy Zsuzsi csapatparancsnokkal

Medgyessy Zsuzsi 2022 nyara óta a 815. számú IV. Béla király cserkészcsapatunk parancsnoka. Ezt az interjút az eltelt cserkészév apropóján készítettük vele.

Mikor és hogyan lettél cserkész?

2008-ban, 2. osztályosként kezdtem el cserkészkedni. Mivel bátyám is cserkész volt, így a szüleim elvittek egy nyárzáró táborúzra. Ezen a programon volt lehetőségem összeismerkedni a leendő őrvezetőmmel. Illetve a kis közösségbe való beilleszkedés is könnyen ment, mivel őrstársaim között évfolyamtársaim is voltak. A Csipkebogyó őrrel sok szép, vicces és kalandos évünk volt. Máig tartjuk a kapcsolatot.

Gyerekkorodban mit adott neked a cserkészlet?

Három dolog jutott eszembe: az egyik a közösség, a másik a komfortzónámból való kilépés, illetve, hogy megtanított küzdeni, kitartani.

Mindnek nagy hasznát veszem és elismernek az életben, de talán az utolsót emelném ki a leginkább, mivel vannak olyan helyzetek, mikor összeszorított foggal is, de küzdenünk kell és ki kell tartanunk. Ezekben a helyzetekben anno is és most is sokszor motivál a tánc.

Pár évig abbahagytad a cserkészéletet. Milyen érzés volt egy fiú őrsvezetőjeként visszatérni?

Amikor visszajöttem, eredetileg ez nem volt tervben, így meglepő volt, de nagyon izgalmas is. Kicsit sem ijedtem meg a feladattól, inkább izgatott voltam. Ebben szerintem az is segített, hogy van egy öcsém is, aki által megedződtem erre a feladatra.

Nagy élmény volt egy 12 fős fiú őrsvot, a Tigriseket vezetni.

Miben leled örömet a cserkészletben? Mi tölt benne fel?

Nagyon szeretem a közös programokat, mikor személyesen tudok a csapattal időt tölteni. Illetve, mikor látom a cserkésztestvéri összefogást, a közös munkát, azt, hogy együtt létrehozunk szinte bármit. Együtt mindent megoldunk! Ez feltölt és erőt ad. Nagy sikerélmény és öröm számomra a folyamatos működésünk, a céljaink elérése, és hogy elismernek minket.

Mi az, ami ebben most a legnehezebb?

Az időbeosztás, hogy mindig megtaláljam az egyensúlyt a magánéletem és a cserkészlet között. Illetve, hogy hogyan tudom a csapatban mindenki számára a fejlődést biztosítani, segíteni.

Ami még nehézséget tud okozni, az a maximalizmusom. Úgy gondolom, hogyha már csinálunk valamit, azt

csináljuk is rendszeresen. Viszont itt is figyelni kell az egyensúlyra és arra, hogy az ember ne roppanjon bele a mindennapjaiba, a szolgálatba.

Hogyan készülsz a táborra, mint táborparancsnok?

Először is megpróbálom a rossz, bizonytalan pontoknak mihamarabb az élet venni, előre gondolkodni, „B terveket” létrehozni, és nem halogatni a lépések megtételét.

Ezeket összefoglalva szeretném elérni, hogy kérdőjelek nélkül kezdhesük majd meg az idei táborunkat.

(Nevetve mondja:) Plusz, idén szeretnék elkezdni hamarabb bepakolni.

Köszönjük szépen! Öröm volt veled beszélgetni! További jó munkát!

Doroszlai Berni és Hamada Gabi

Csodás képeslap

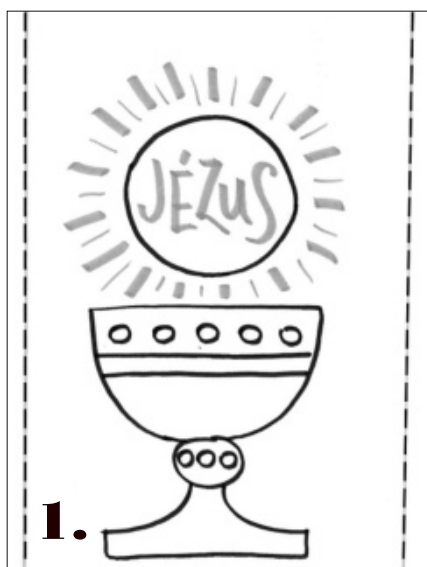
Mindig nehéz igazán jól elmagyarázni a gyerekeknek egy emberi ésszel felfoghatatlan dolgot – például az Eucharisztia titkát. Bár szemünkkel nem láthatjuk, Jézus mégis titokzatos módon jelen van a kenyérben és a borban. Csak próbálkozunk azzal, hogy átadjunk, megsejtsünk valamit ebből. Ezt próbálja szemléltetni az alábbi kézműves ötlet a Híd-Tan jóvoltából.

Ezekre lesz szükség:

- átlátszó műanyag fólia
- Eucharisztia sablon
- fehér rajzlap
- színes rajzlap
- alkoholos filc
- színes ceruza vagy filctoll
- ragasztó

Hogyan készítsük el a képeslapot?

1. Rajzolj egy A/5-ös méretű lapra egy kehely sablont az 1. kép szerint! A két hosszabbik oldaláról 2-2 cm-es sávot vágj le!
2. Vágj le egy ugyanakkora fóliadarabot, mint a sablon!
3. Egy kis színes rajzlappal ragaszd össze a fóliát és a sablont!
4. Hajtsd a fóliát a sablonra és alkoholos filccel rajzold át a kehely és az ostya körvonalait, de a szürke vonalakat ne!
6. A keret elkészítéséhez egy A/4-es méretű, színes rajzlap rövidebb oldalát hajtsd be 1,5 cm-es sávban, majd hajtsd félbe a lapot!
7. Vágj ki rá egy ablakot úgy, hogy a széleitől kb. 2 cm-es keretet hagyj meg (azon a felén, ahol be van hajtva a 1,5 cm-es sáv)!

8. A fehér rajzlapból vágj ki egy 2 x 1,5 cm-rel szélesebb darabot, mint a sablon és a fólia! Hajtsd be kétoldalt a két 1,5 cm-es sávot, ezek lesznek a ragasztófülek!
9. Ragaszd fel a ragasztófüles fehér rajzlapot a félbehajtott színes rajzlap teli oldalára, így egy zseb-szerűség fog kialakulni!
10. Színezd ki a kelyhet és az Eucharisziát, majd helyezd be a zseb-be, a fóliát pedig hajtsd a fehér lap elé!
11. A színes lap ablakos oldalát hajtsd a fólia elé és ragaszd le a 1,5 cm-es füllel!
12. Amikor kihúzkod a képet, olyan, mintha saját magát színeznék ki és előtűnik Jézus neve az Oltáriszentségen.

Ha a leírással nehezen birkózol meg, ezen a linken találsz videós segítséget is: <https://hid-tan.kreativcuccok.hu/tag/oltariszentseg/>

4.

6-7.

10.

12.

ÚRNAPI SZÍNEZŐ

Színezz a számok segítségével!

A számok egy jóbarát nevét rejtik.

1: citromsárga

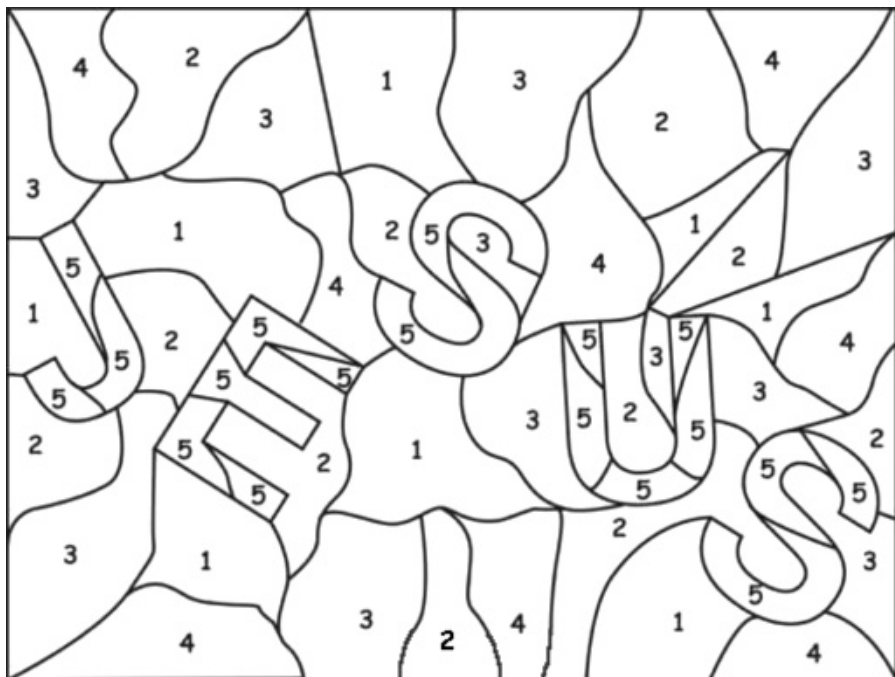
2: kék

3: zöld

4: barna

5: piros

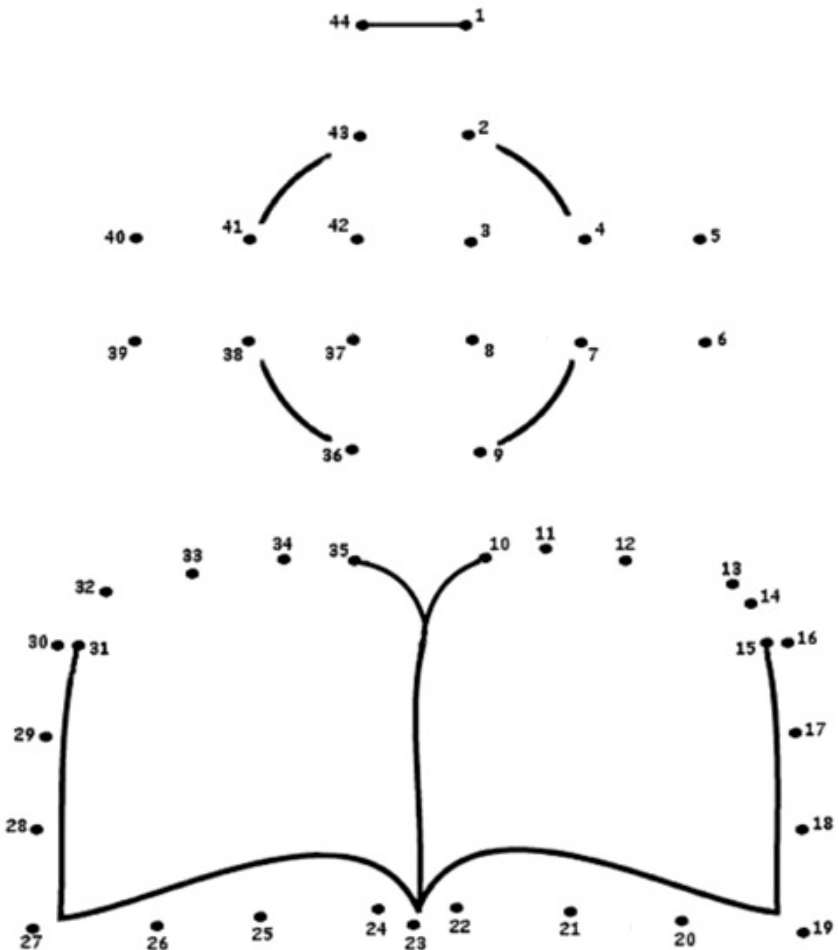
Megfejtés:

ÚRNAPI FELADVÁNY

Kösd össze a számokat helyes sorrendben!

Ha sikerült, akkor láthatod, hogy mit/kit ünneplünk Úrnapján.

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás

június 19. és szeptember 8. között:
kedd, csütörtök 8.00 - 18.00

Gyóntatás

hétfő	7.30-tól
péntek	7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 17.00 - 17.30 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a közösségi házban

Középiskolások hittanja

szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)

keddenként 19:00 - 20:30 a közösségi házban

Felnőtt hittan

minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja

minden hónap 1. péntekén 20.30 - 22.00 a közösségi házban

Katekumenek hittanja

minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás

minden páratlan hét szombatján 10.00 - 11.30 a templomban, és/vagy a közösségi házban

Oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)

minden páros hét szombatján 9.30 - 12.00

Szent Anna közösség (60+ éveseknek)

minden páratlan hét kedden 15.00 - 17.30 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)

minden páratlan hét keddjén 20.00 - 22.00 a közösségi házban

Exodus férfiközösség találkozója

minden héten szerdán 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Baba-mama kör

csütörtökönként 8.30 - 10.00 a közösségi házban

Baba-mama lelki óra

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Programjaink

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövetele imaszolgálat

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása, a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás (az Új Szív Község nyitott alkalma)

minden hónap első keddjén 19.00-tól a templomban

Szent Mónika Község találkozója

minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Közösségek szentmiséje

minden hónap első csütörtökén 18.00-tól a templomban, utána agapé,
beszélgetés a közösségi házban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban
meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a
10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírégető mélyizomtorna)

szerdánként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitás élelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

A fenti felsorolás plébániánk tanév közbeni rendszeres programjait tartalmazza, melyek közül a nyári időszakban nem mindegyik kerül megtartásra. Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is: **www.albertfalviplvania.hu**

Miért csüggedsz, lelkem,
miért vagy nyugtalan?
Bízzál az Úrban:
fogom még áldani
arcom szabadítóját, Istenemet.

(Zsolt 42,12)

**Jöjjetek hozzám,
akik utánam vágyódtok,
és teljete el
a gyümölcseimmel.**

(Sir 24,19)

